

Perličky z Fenixconu

Tématem letošního Fenixconu byl čas. Vyřešil jsem to tak, že jsem se oděl do úboru vhodného pro loňskou Hawai, okolo krku zavěsil alohe a předváděl cestovatele z paralelního vesmíru opožděného právě o rok proti našemu. Nikdo to ale nepochopil a tak soudím, že v hodnocení masek zcela po právu zvítězila trojice návštěvníků Kleopatra, Markus Antonius a Gaius Octavius (na Césara měli oba jinoši příliš vlasů).

Přijeli jsme bohužel pozdě, abychom stihli celou přednášku MUDr. Šimůnka, Čas jako medicínský fucktor (opisují podle programu :-). Chvilku trvalo, než jsme se zorientovali ve složité topografii hotelu. První den, když jsme chtěli přejít z prvního patra, kde probíhal program, do prvního patra, kde jsme bydleli, sešli jsme po schodišti do recepce a pak vyjeli o jedno patro výtahem. Naštěstí jsme v dalších dnech objevili zkratku přes restauraci.

Michaela navštívila Brumajzovu přednášku o SF, kam se jen podíváš, v Babičce i malém Bobšovi a Anču proletářku nevyjímaje.

Velmi povedené, alespoň podle doslechu, bohužel jsem v tu dobu prodlíval jinde, bylo vyhlásování ceny Einsteinův mozek. Velmi mě pobavilo, že knižní odměnu pro hlasujícího účastníka ankety získal... no přeci arcisatan české dobrodružné SF, já. Aby nevznikly nějaké klepy o zmanipulovaném hlasování, raději hned uvedu, jak k tomu došlo. V předvečer vyhlásování vyrazila intelektuální klika z hotelu Slovan pod zámlinkou vyhledání restaurace na magický vrch Špilas (proč to nepříznat, stejně nás zahlédl přijíždějící JWP, který druhý den anketu vyhlásoval). Tam jsme uspořádali Černou mši, kde jsme nad ohýnkem z vybraných svazků JFK, Marka Stonea,

edicí Ikaros a Pevnost a nějakých úžasných dobrodružství německých trpaslíků v pevných deskách vařili koktejl z krve začínajícího autora české dobrodružné SF, rychlopřekladatelky, která obvykle použije první slovníkový význam, ale zato stihne všechny termíny, a vydavatele, který pomlouvá Akademii SF. Při vzhazování anketního lístku do urničky pak již jen stačilo odlákat pozornost volebního komisaře, omočit lístek v lektvaru a výsledek byl zaručen. Dokonce pár kapek, které skanuly na ostatní lístky, zajistilo, že zbylí vylosovaní byli polští hosté Fenixconu, anketa se pořadatelům prodraží (d'ábelský chechtot).

Dalším vrcholem conu bylo předávání literární ceny Vidoucí. Vůbec nevdalo, že vítězové povětšinou nemohli do Brna dorazit, členové poroty si připravili úžasně divadelní představení, které se neuměle pokusím vypočítat:

Jednání první: V prostém loži na scéně spí neklidným spánkem začínající autor české SF (Františka Ellie Velinská). Není jí však dopřáno odpočinutí po dni nad notebookem, do kterého písmenko po písmenku vkládala úžasný epos, který, kdyby (ten epos) nebyl o tolik lepší, by se mohl podobat třeba Tolkienovi; ve snech se jí zjevují odporné kreatury porotců, které jí vyčítají tu pravopis (Cellindra), zmatený děj a nepřilíhš uvěřitelné postavy (Merlin a Jarda Houdek) či naprostý nedostatek originality (Adélka Červenková). Nikdo nepochopil, jak záslužné je, že vůbec píše a spoluvytváří tak současný Zlatý věk české fantastiky.

Jednání druhé: Autor vyděšeně vstává a nařiká: Už zase... už zase... pořád je slyším... já se jich snad nikdy nezbavím! Jsem autor. Miluju psaní. Píšu od té doby, kdy jsem se v první třídě naučil první písmenka a přečetl si svou pokračování na str. 7

OBSAH

Perličky z Fenixconu	1	Co čeká v Imperiu Bohemorum	17
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Nocař	18
Hvězdný bulvár	3	Nová teorie fandomu	19
FENIXCON 2007: Báječné časy v Brně	8	Vzpomínka na Krhúty	20
Pochmurný podzimní skon	10	Nehvězdný nebulvár	22
Muž z Vysokého zámku	11	Testování na lidech povoleno?	23
Konečný den Valhaly 1	12	Civilizační šok	24
Z deníku BB - Smrtící erotika	13	Časem s vědou - listopad	26
Pod kočičími hlavami	14	Metrežský incident	27
Každodenní realita po čarodějnicku	15	Marx významně pomrkává na Boha	27
Orson Scott Card: Mistr písní	16	Trpasličon 2008	28

Čtenářův průvodce po Interkomu

K obsahu a formě tohoto čísla

Je už jistou a o to smutnější skutečností, že toto (dvanácté) číslo (opět) dostanete až v lednu. Ve chvílích, kdy si opětovně uvědomuji takováto drobná profesní selhání, uvažuji, zda neprohlásit příští ročník za poslední. A tak podobně jako Tatracon Mia Butory je i každý ročník Interkomu vlastně poslední. Užijme si ho proto a s ním i vše, co k novému (byť poslednímu) ročníku patří, tedy hlavně předplatné.

Vedle předplatného jsme pro vás uchystali informace z Fenixconu. (Vzpomínka Richarda Klíčnicka ve mně vzbudila dojem, že jsme asi byli na dvou různých conech, možná v paralelních vesmírech, protože přednáška Ondreje Herce byla trochu o něčem jiném, ale možná že si zuřivý reportér udělal špatný závěr z prvních deseti minut, které jsem zase neslyšel já, anžto jsem přišel pozdě. Ale tu přineseme až v příštím ročníku.) Snad se ale dostane i na další SF akce SF podzimu a zimy, stejně jako na recenze zásadních SF a fantasy vydaných v poslední době. Na poslední chvíli dorazil další článek Martina Gilara, počítal jsem s ním do lednového čísla, ale proč nevyužít zpoždění k tomu, abyste si článek přečetli dřív.

Nestává se příliš často, že někde mimo náš Bulvár najdeme stravitelnou zmínku o životě komunity, tentokrát jsem díky upozornění Jarka Kopečka zabrousil na Šumařův blog a objevil tam pár vět o poslední letošní veřejné schůzce KJV. Uveřejníme ji s krátkým osobním dovětkem šéfredaktora, když ne v tomto čísle, tak v lednu.

Robert, Dáša a Tatracon

Nedávno si Robert Legierski z šumperského SFK postesknul, že by se rád podíval na Tatracon (zvláště, když už je to ten poslední :-), ale že na něj není schopen ušetřit ze svého invalidního důchodu. Všichni si občas postěžujeme, ale jen někdo má to štěstí, že jej zaslechne dobrá víla Dáša Mehešová. Ta pro Roberta zajistila u Mia Butory slevu a hned na nejbližším FenixConu zorganizovala sbírku, kde se jí podařilo shromáždit dostatečnou sumu na tatraconské ubytování. Pokud se chcete zachovat stejně fanouškovsky jako Dáša nebo její sponzoři v Brně, můžete poslat pár korun navíc k předplatnému IK a já je použiju jako příspěvek na Robertovu dopravu do SNV (a zpět :-)

Předplatné IK a jak jej poslat na to jediné a správné místo

Ani letos se nic oproti loňskému roku nezměnilo. Stejně jako loni tiskneme Interkom jen pro platící předplatitele, ceny všeho vzrostly natolik, že již nemůžeme čekat, zda se někdo okolo květnové Akademie SF rozhoupe a zaplatí.

Takže předplatné letos činí dvěstě padesát korun (čísla 250 Kč, respektive 330 Sk). Můžete je poslat složenkou na mé jméno a adresu redakce (je v tiráži :-), nebo na konto 1938356379/0800 u Čs. spořitelny,

IBAN CZ37 0800 0000 0019 3835 6379.

Podívejte se pozorně na svou adresu na obálce tohoto IK; najdete-li tam za svým jménem ? či !, pak vězte, že další IK nedostanete, pokud nezaplatíte 250 nebo 500 Kč. Jen tak ještě můžete očekávat první Interkom roku 2008.

A pokud jste přeskočili předchozí článček, připomínám, že letos můžete na konto Interkomu poslat hned několik plateb, tedy samozřejmě 250 Kč předplatného, ale i váš příspěvek Robertu Legierskému na návštěvu Tatraconu, a pokud jste nebyli na Podzíně poradě, můžete poslat i roční klubový příspěvek 400 Kč.

Hodně úspěchů v roce 2008, spoustu skvělých knih, partnery, na které se můžete vždycky spolehnout, a samozřejmě zdraví přeje
PF 2008

Zdeněk Rampas

interkom

**INFORMAČNÍ SERVIS
ČESKOSLOVENSKÉHO
FANDOMU**

číslo 12/2007 (241)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6,
161 00 Praha 6, ČR

tel.: pozor změna, sloučen s faxem
v prac. době +420 224 239 645
tel., fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://interkom.vecnost.cz>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčnick
S korekturami pomohla Michaela

Autoři tohoto čísla:

Libuše Čermáková, Martin Gilar,
Filip Gotfrid, Jan Havliš, Jaroslav
Houdek, František Houdek, Richard
Klíčnick, Jan Kovanic, Jarek
Kopeček, Marvin, Pagi, Jan Pavlík,
Richard Podaný, Milan Pohl, Zdeněk
Rampas, Jita Splítková, Hanina
Veselá, Františka Ellie Velinská,
Františka Vrbenská

Sponzoři tohoto čísla

Jiří Doležal

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 17. 12. 2007

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Přeslechnuto

Odepřít mzdu někomu, komu dlužíme tolik, že jej v podstatě platíme jeho vlastními penězi, je víc než hanebné, je to hloupé.

Nečekejte žádný vděk, dobré skutky děláte pro sebe.

Mírně pozměněné výroky slavných

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

■ **10. listopadu** se konal Emucon ve znamení Doktora Who. Záměrem nás oslavenkyně překvapila moučníkem ve tvaru Daleků, my jí naopak věnovali dort ve tvaru Tardis a pochopitelně i whisky – Bowmore Legend. Také byli všichni zde přítomní obdarováni naší klubovou ročenkou Krach. Jinak se program večírku nesl ve znamení klasických bodů: konzumace a konverzace.

■ **14. listopadu** jsme navštívili přednášku v rámci výstavy Náměstí Svobody v běhu času. Přednáška měla široký záběr: od archeologických nálezů z dob prvního osídlení přes středověk až do minulého století.

Marvin

Imperium Bohemorum aneb beaujolais se přečnuje

● **14. listopadu** konečně nastal ten velký den a na trh byla oficiálně uvedena jedna z nejdůležitějších letošních knih. Informuje nás o tom i Sarden, kde přetiskli pozvánku ze stránek Ondřeje Neffa, až dost pozdě jsem si všiml, že láká fajnšmekry do NeoLuxoru a nikoli ke Kanzelsbergovi, kde se sláva odehrává. Poslal jsem mail Ondřeji Neffovi, ostatní nešťastníky již varovat nešlo. Nicméně vzhledem k tomu, že jsem už podstatnou část přítomných hostů pozval i já, všechno celkem dobře dopadlo.

Z autorek v knize zastoupených dorazily všechny: Ivona Březinová (ještě jako Karásková, před více než dvaceti roky, s Pavlem Březinou krátce vydávali Interkom, než to (s)padlo na mě), Vilma Kadlečková a Jana Rečková, všechny doprovázeny svými životními oporami. Autoři již tak disciplinovaní nebyli, ale za to nejspíše může Albatros, kdyby jim včas poslal autorské výtisky a oni viděli tu náhdu, jistě by Jam Oščádal osedlal Pendolino, Vláda Šlechta něco podobného a Franta Novotný by neodjel do Anglie či kam. Ale dosti a nepřítomných a věnujme se těm, kteří do Domu knihy dorazili, na mysl mám Josefa Pecinovského, Ondřeje Neffa, Jirku Procházku a Honzu Poláčka, ten zde byl navíc jako sazeč a musíme mu být, stejně jako grafikovi a ilustrátorovi Martinu Zhoufovi, vděční za grafické ztvárnění celého díla.

Koho jsem tam ještě zahlédl: Kristin Olsonovou, Pavla Renčína, Janu Júzlovou, Julii Novákovou, Richarda Klíčnicka, Honzu Vaňka jr. a Středečníky, Jitu Splítkovou, Jarka Kopečka a Petra Brodského.

Ondřej Müller krátce pohovořil o každé povídce, o svém vztahu k jejím autorovi a pak předal slovo krstnému Ondřeji Neffovi. Ten si jako obyčejně nic nepřipravil, ale celou dobu po-

zorně poslouchal a pak z Ondřejova proslovu použil dvě věty a vytvořil skvělý improvizovaný přípitek.

Řekl bych, že to brzy budou už dva roky, kdy se mi Ondřej Müller svěřil s plánem uspořádat sbírku českých autorů a požádal mě o kontakty na některé z nich.

Byl jsem v té době k české SF dost skeptický a zrazoval jsem ho s tím, že jen s obtížemi najde víc jak tři autory, u nichž by byl talent doprovázen schopností podat profesionální výkon a že jeho kniha tedy buď nebude dobrá, nebo bude velice tenká.

Jsem rád, že mě dnes Ondřej přesvědčil o opaku, a navíc formou tak krásné knihy.

Vynikající povídky (je jich tam takových řada :-)) jsou totiž i nádherně ilustrovány, celá kniha má skvělou sazbu a ani nelze dost pochválit grafickou úpravu, která z povídek a ilustrací od dvaceti různých autorů tvoří jeden nádherný celek.

Vydání knihy Imperium Bohemorum bylo skutečným svátkem české SF a slušelo se v oslavách ještě chvíli pokračovat. Pod vedením Martina Zhoufa jsme se vydali do vinotéky Grand Cru (Honta Vaněk jr. ji věštecky přezval na Dernier cru) v ul. Karoliny Světlé, já barbar se až tam dověděl, že se křest trefil do předvečera otvírání letošního Beaujolais Neuveau. Asi do devíti hodil jsme se tedy nalévali loňským Beaujolais, jen JWP, který dorazil později, si dával pivo, aby se, jak říkal, odlišil. Měl jsem dost rušný den a obědu jsem moc nedal, a tak přišla vhod podávaná paštika, ale stejně tento podnik asi nebyl pro většinu přítomných to pravé. Když účet činil tak tři stovku na osobu, začalo beaujolais působit na Honzu Vaňka jr. a ten se náhle změnil v jiskrného a řečného společníka plného poněkud sršatého humoru. Dohodli jsme se s Ondřejem Müllerem, že příště Honzovi zabavíme čokoládu, kterou na našich setkáních obvykle usrkává, a nalejeme mu nějaké dobré víno.

● **18. listopadu** uspořádala Vilma Velký Večírek u Klímových, abychom řádně dooslavili IB. Kvůli Martinovi, který se vždy tento víkend s kamarády ještě z gymnasia věnuje podivné zálibě spočívající v přespávání v závějích a podobných libůstkách, byl večírek přesunut až na neděli odpoledne. Přestože se Michaele podařilo zdržet odjezd asi o hodinu, dorazili jsme takřka současně s prvními hosty Vladanem a Věrou Rámišovými a jejich dvěma dcerkami. Rázem byl dům plný pěti holčiček od dvou do deseti let.

Pak přibylí ještě Honza Vaněk jr., Viktor s Haničkou (a jejími vynikajícími šneky), Sanča Fülle a Rita, Viktorova nejmilejší překladatelka z ukrajinštiny.

A to ještě nedorazila Kristin Olsonová (pořádala nějaký festival poezie) a Jolana Čermáková (pořádala zabijačku).

Mně se konečně podařilo zorganizovat přesun patnácti IB, takže Vilma uspořádala preventivní nadílku a rozdávala a podepisovala svou po několika letech první knihu.

Z téhle neděle se budu dlouho vzpomínat, Vilma měla takový večírkový absták, že nadělala občerstvení asi pro dvojnásobek lidí, než dorazilo (i když už by si nikdo další neměl kam sednout :-))

Když jsme odcházeli, volal za námi zoufalý Martin: Nenechávejte nás tady samotné s tím vším jidlem!!!

● **19. listopadu** (pondělí) jsem hned po RUR vyrazil na sám kraj Prahy, který se ale od doby, kdy se tamní metro jmenovalo Kosmonautů, dost změnil. Nicméně podařilo se mi najít poslední prodejnu, kde mají klasické CRT, takže budu moci Interkom sázet s menším nepohodlím.

● **21. listopadu** Netopejr ještě neotevřel svou nálevnu a tak se scházíme U Prstenu, Stáňa Lálová ve vedlejším salonku poznala herce Kašpara od Cimrmanů a hned jej přesvědčila k účasti na Trpasliconu, já tlumočil čtenářské zážitky z Posedlosti prvočísly, kterou jsem vnutil Jarkovi k recenzování. Jita skuhrala na svůj bědný osud, zkrátka vše při starém.

● **22. listopadu** byla konečně nad knihkupectvím znovuootevřena lidová nálevna u Netopejra.

Prvním hostem byl Peťo Pavelko, já druhým, Lucas zase získal prvenství, když si jako první, hned po propláchnutí trubek, objednal pivo, prvenstvím Stáni Lálové je lépe se nechlubit, první si zapálila, ale ohleduplně dýmala směrem od nás.

Mezi prvohosty patří i Vojta Čepelák, Jan Vaněk jr. a na chvíli se objevila i Lucka Lukačovičová.

Jolana si všimla, že nám termín Jarní porady koliduje s Akademií SF, Lucas se projevil jako muž činu a začal věc hned řešit. Pak jsme věnovali tichou vzpomínku nešťastníkům dusícím se U Kruhu a já už musel dál.

Minicon

● **24. listopadu** odpoledne jsem s Michaelou vyrazil na Minicon/Knižkon do Městské knihovny na Mariánském náměstí. Po počátečním hledání, během kterého se k nám přidala agentka Mirka Žambocha Milena, jsem našli Malý sál, ve kterém běžela jediná linie conu.

Dalšími možnostmi kulturního využití byly tři prodejní stánky s knihami. Nejprve jste narazili na putovní antikvariát Valerie M. a Toma Š., hned vedle byly novinky z Čáslavské, ty musím pochválit, protože Bí a Jana měly v nabídce i Imperium Bohemorum a zákazník u nich dostal lentilky z maxibalení. Poslední byl stánek Strak na vrbě rozložený za posledními řadami Malého sálu. Nesmím zapomenout na bufet, kde se na své vystoupení chystali Honza Kantůrek a Filip Gotfrid (tak proto děvčata robotovala sama). Bufet/bistro by bylo příjemné místo k posezení, kdyby sem podobně jako do ostatních veřejně přístupných místností knihovny zima nezahnala bezdomovce.

Oběhli jsme stánky, odevzdali dobrovolné vstupné a vydali se do sálku, kde právě končil jeden z nesčetných improvizovaných knižních křtů. Přisedli jsme si k Miloši Ferkovi a vyměnili si donesené knihy.

Když skončil křest či co to bylo, následovala čtvrt hodinová přestávka, během které jsem stihl promluvit s většinou známých: Stáňou Lálovou, pozdravil se s Jiřinou Volovou a Gilhadem, a tak.

Přesně v půl se objevili Honza a Filip, leč místo aby byli pořadatelé vděční, že se odtrhli z příjemného prostředí baru, na jednu zjistili, že ještě dost nemluvíli o nějaké obskurní knize povídek psané podle dobrodružství dračákového klonu Asterion. Křtili knihu čajem, a když konečně vypadli, začali hned za námi probírat nějakou úžasnou příhodu s vybitými baterkami.

Michaela si raději šla přisednout, já jsem zůstal a trpěl vedle Miloše Ferka a tak jsem postřehl, že si před nás sedla občasná přispěvatelka do IK Julie Nováková, která přišla tak pozdě, protože ji zajímal hlavně literární SF Workshop.

Pak jsme s Honzou Kantůrkem, jeho dcerou Marií, Vládou Kejvalem a Lenkou Mikuláštkovou zahučeli do bistra a setrvali tam do vyhnání v 17.00.

● **24. listopadu** jsme zašli na Den deskových her na Šelepce a zahráli si Zooloretto, Factory Fun, Aqua Romana, Burg Appenzell a krátce i Galaxy Trucker. Taky jsme v závěrečném losování obdrželi tři výhry (z pěti zakoupených vstupenek). **Marvin**

● **26. listopadu** jen na skok v RUR. Jana Šturmová mi donesla moc pěknou sošku trifida, která poslouží jako letošní trofej ve stejnojmenné soutěži. Předáme ji na Fenixconu.

● **27. listopadu** se letos naposledy sešla pod moudrým vedením Egona Čierneho veřejná schůzka Klub Julese Vernea.

Přednášku o Zlatém věku české fantastiky a o jejím obraze v médiích držel Jirka Procházka. Možná o ní ještě něco uveřejníme, ale není jisté, zda již v tomto čísle.

● **29. listopadu** opět v nálevně u Netopejra. Domluvil jsem s Karlem společnou cestu na Fenixcon, těsně jsem se minul s Ivanem Adamovičem, vyčkal jsem Dárečka, který mi vezl novinky od Laseru, a já se mu odměnil tím, že jsem v rachotě zapomněl Interkomy pro Plzeň. Pavel Weigel a Honza Pavlík mi slíbili příspěvky do Interkomu, které doufám najdete už v tomto čísle.

● **30. listopadu** jsem okolo sedmé dobloudil do restaurace kina Evald na Národní třídě, abych spolu s A. K. K. Kudláčem a dalšími pozvanými oslavil narození jeho dcery Elišky. Kryštof si pronajal velmi útulný salonek, kde kupodivu nehrála hlasitá hudba a ani nebylo příliš zakouřeno. Spolu se šťastným otcem zde seděli Pavel Renčín, Filip Gotfrid (ten žbrblal nad pomalostí místní obsluhy) a Pavel Koutský, který ale brzy odešel, asi nechtěl, abych se zeptal, kdy mi vrátí povídky Otakara Adámka. Brzy po mně dorazily Petra a Niky Neomillnerovi s Karlem Kadlecem. Jak se ukázalo, Niky měla batůžek napaný Petřinými knihami, které pak rozdávala přítomným, a měla co dělat, Petře vyšly v rozmezí deseti dnů tři knihy. To jsou ty konce, když vydavatelé postřehnou, že se nějaký autor odlišuje od masy našich psavců. Pak se ještě objevili Jana Jůzlová, Tom Němec, Martin Šust a Leonard Medek. Protože JWP a Ondřej Jireš (asi nechtěl, abych se zeptal, kdy mi vrátí román Vilmy Klímové) měli nějaké fatální zpoždění, připili jsme si bez nich a jali se konverzovat.

Kryštof mi řekl, že napsal recenzi knihy *Co kdyby to dopadlo jinak* nakladatelství Dokořán, kde se zmiňuje o Imperium Bohemorum (v něm se mu podobně jako mně hodně líbily povídky od Vilmy a Honzy Poláčka). Kniha rovněž pojednává o fiktivních dějinách českých zemí, ale napsalo ji několik historiků včetně Pavla Kosatika. Budu zase muset zajít do Dokořán a knihu si opatřit, vlastně jsem nečetl ani žádnou knihu od Fergusonsona, kterého také vydali.

Jana Jůzlová byla velmi potěšena publicitou, které se v Interkomu dostalo jejímu cestopisu, ale to považují za docela přirozené, Jana je velmi zajímavá autorka (a jednu z ní může být velká spisovatelka, tedy pokud u ní neprevládnu některé

z mnoha jejich dalších zájmů) a její čtenáře určitě zajímají zdroje její inspirace.

Tom Němec donesl nejnovější Pevnost a byl poněkud disgustován úvodníkovými úvahami Vlada Říši o sériích obecně, ale s pořouchlou věštbou o JFK. Dohodli jsme se, že se dohodneme na spolupráci edice Paralelní světy s Pevností. Martin Šust mě vyděsil zprávou, že čeká na operaci a že možná budeme muset letošní Akademii SF udělat jen s Richardem Podaným. No co, zvládli jsme to tak několikrát, hlavně se, Martine, brzy uzdrav.

Špatně jsem odhadl místo oslavy a nepřečetl si seznam pozvaných, takže v očekávání návalu, hluku a kouře (jako na sešlostech Pevnosti, kde jsem KK nejčastěji potkával) jsem se slíbil vrátit domů už v devět, byl jsem pak velmi smutný, když jsem tak skvělou společnost v devět hodin opouštěl.

■ **30. listopadu** jsme oslavili svátek svatého Ondřeje, patrona Skotska v prostorách Whisky Shopu (respektive před bývalou kavárnou Amelie). A jak jinak než skleničkou single malt whisky, haggisem a dudami? Ochutnávali jsme tyto whisky: 1) Hazelburn 8yo, 46%, Campbeltown, originální stáčení, 2) Loch Lomond 21yo, 43%, Highland, originální stáčení, 3) Balmenach 1989, 43%, Speyside, stáčení G&M, 4) Mortlach 21yo, 43%, Speyside, stáčení G&M.

■ **1. prosince** navštíven ve Scale (bylo překvapivě docela plno) animovaný snímek Persepolis. Podobně jako komiksová předloha je to spíše sled epizod, ale dost působivý – i díky převládajícímu černobílému provedení. Jen kvůli zemi vzniku filmu tam všichni ti Iránci mluví francouzsky. **Marvin**

● **1. prosince** začínám pracovat na IK 12/2007, po dlouhé době na svém rekonstruovaném počítači. Bzučí a je pomalý, monitor také nějak nesplňuje, co jsem si vysnil...

● **3. prosince** v RUR nacházím vánoční dárek od Ikarie, Wilsonovu povídku v překladu Petra Kotrleho, Ikarie zase na dlouho do minulosti i budoucnosti ospravednila svou existenci :-)

● **5. prosince** mimořádně ve středu se na chvíli scházíme v Kalichu s Ondřejem Müllerem, Richardem Podaným a Honzou Vaňkem jr., místo Honzy Poláčka (má trable s autem) dorazil Viktor Janiš. Pak se celá zmrzlá z výstavy o Valdštejnovi objevila i Michaela, nevím, zda nestála frontu déle, než pak trvala prohlídka.

● **6. prosince** s Jiřinou vláčíme do Lidové nálevky u Netopejra CKČ, potom co se to nehodilo žádnému z cca čtyř SF aut z Prahy na Fenixcon jedoucích, nezištně pomohl Karel Petřík, ale s tím, že dorazí až v sobotu. Takže balík pro Třebíč stejně musela Jiřina odtáhnout autobusem sama, protože se Martin Koutný nemohl zdržet.

V kavárně se už zase schází vybraná společnost KJV, Edita, Vlado Říša, Honza Kovanec, atd. Z Japonska si odskočil Bidlo (Honza Adamčák), dovezl Honzovi Vaňkovi knížku japonského blogera o jeho kočce a Viktoru Janišovi třísvazkový komiks Lost girl (Moore udělá umění i z pornografie:-) A když se na to jde tak jako on, je zjevné, že to není nemožné, stačí „to vzít za správný konec“.

● **7. prosince** ráno tisknu seznam odběratelů IK, balím Trifida pro Janu Rečkovou, seznam odběratelů IK a vyrábíme na FXC.

Více jste si jistě již přečetli v Perličkách a reportážích ostatních účastníků, já si ještě vzpomínám hlavně na vynikající přednášku Františka Novotného o Stanislavu Lemovi. Její první verzi jsem znal již z S-conu, ale stálo mi za to vyslechnout si ji znovu. Doufám, že si ji přečtete v Magazinu Fantasy & SF, nebo pokud by pro něj byla příliš dlouhá, tak v některém z příštích Interkomů. Po tradičním vrcholu večera, vystoupení Uzbeka Nalima Lidochadzeho, následovala neméně tradiční oslava narozenin Richarda Klíčnicka, pro mě zpestřená přítomností Mirka Dvořáka, Drahy a jejího syna a dcery.

● **10. prosince** v RUR do déle, Filip prodává až do 19.00, neb strašlivý Pavlovský má představu, že v tuto dobu ještě někdo koupí knihu. Povídali jsme si o Fenixconu a Filip opět lkal, že je v době pro knihkupce tak nepříhodné.

● **12. prosince** sedí Středečníci u dvou stolů, Jita, Stáňa L. a ostatní běžný inventář včetně mě u jednoho a Lišák s novými adepty Ještříci cirkve u druhého, tam jsem identifikoval jen Lenu Jelenu z Nyxu.

● **13. prosince** v Kavárně Netopej, která se snad bude jmenovat Kafe a knihy, se zase začali scházet mému srdci milí lidé. Přijel Dáreček, hudral, že hned potom, co si objednal jízdenku na cestu zpět do Plzně, se objevil Peťo Pavelko, ale měnit to již nebude, uvidíme se všichni za týden u Jolany. Hanina Veselá mi donesla výtisk své Mrakulíny s moc pěkným věnováním, zase abych víc pracoval a zasloužil si ho. Martin Čapek a Robert Rameš využili příležitost a zaplatili v předstihu za IK.

Pak se objevila Vilma a společně jsme se vydali na Office party ke Kristin Olsonové (vsadím se, že kdybychom nikam nechvátali, bylo by u Netopejra mrtvo).

Když jsme s Vilmou dorazili do Klimentské, byl tam již Viktor Janiš s Martinem Šustem a Honza Vaněk jr. a pilně prohlédávali hromady anglických knih.

Kristin se ukázala jako pozorná hostitelka, trochu jí to usnadňovalo téma večírku „Přijďte si rozebrat knihy, co už nepotřebujeme“, takže nám, co jsme se nehrabali v několika stovkách paperbacků, a hardbacků mohla věnovat víc času a vína. Postupně se ukázal Geňa z Arga, Eva Hauserová, Martin Klíma, já si popovídal s mladší redaktorkou pro zahraničí z Fragmentu, mám dojem, že zná ze slovenské redakce partnerku Steva Huslici. Na pozvánce bylo uvedeno, že večírek začíná v šest a končí v devět, a tak jsme s Honzou odcházeli již před desátou (Viktor musel jet domů překládat pro Respekt již dřív), ale od Kristin jsem zaslechl, že se s posledními hosty rozloučila okolo druhé (ona by nikdy nepoužila slovo vypakovala, možná i proto, že je nezná :-).

● **15. prosince**, tedy až v polovině měsíce, jsme uspořádali první Vánoční večírek. Letos to na ně ve všeobecné ospalosti bylo nějak chudší. Svolal jej Viktor Janiš k nim na kopec nad Holešovicemi, nebyl jsem tam snad rok a vzpomenout si na správný vchod megadomu mi v mrazu a větru činilo problémy. Naštěstí když jsme dorazili, měla již Hanička nachystanou lahodnou horkou mexickou polévku, kterou nás zase rozmrazil.

Hned po nás se objevil Honza Vaněk jr. postižený ten den kulturní akcí, a tak si naši společnosti užil okolo půlhodiny a musel vyrazit na Světanápravce od Thomase Bernharda. Pak

přijeli Klímovi, úděl zpáteční řidičky připadl na Vilmu, aby ne-mohla ani ochutnat medovinu, kterou dovezla.

Kulturním vrcholem večera byla Viktorova dramatická čtba dvou mikropovídek od Bruce Hollanda Rogerse, kulinářským vrcholem byla ochutnávka sýrů, které z Lyonu dovezl Martin, s Michaelou jsme se pak shodli, že žabožroutské sýry jsou skoro stejně nepoživatelné jako jejich politika a čedar se přeceňuje skoro jako bojoleas.

Odtud byl již jen krok ke knize Merde! Rok v Paříži od Stephena Clarka (v excelentním překladu Richarda Podaného), kterou Viktor hned zapůjčil Martinovy neb ji, nastojte, ještě načítel.

Okolo desáté se znovuobjevil Honza Vaněk jr.; přetpěl kulturu a vrátil se mezi nás. Mezitím jsme si rozdali dárečky, Vilma dovezla nejen medovinu, ale i dekorativní svíčky z včelího vosku, já nějaké knihy a byl čas na další vrchol

večera, Haniččin štrůdl, vzpomněl jsem na obdobnou lahůdku Heleny Podané, a tak abych mohl kvalifikovaněji porovnávat, nandala mi Hanička hned dvojnásobnou porci.

Na zpáteční cestě se Kristin svěřila, že ač to není americkým zvykem, podlehla českému okolí do té míry, že také napekla vánoční cukroví. Vánoce jsou už skutečně tu, to bylo poslední varování.

● **17. prosince** v RUR mě Tiri, po kolikáté už?, zahanbila dárečky, příští rok už nesmím zapomenout, a Filip nás pozval na 23. odpoledne na medovinu.

● **19. prosince** u Netopejra probírám s nejmenovanou mladičkou autorkou její rukopis. Nějak se to protáhlo a když jsem se pak na pár minut připojil ke Středečnickům, jen co bych rozdál dárky a seznámil se s Jelenou z Nyxu (bydlí ob dům v naší ulici), byl čas na placení. Když mi barman řekl, že za mě zaplatila má společnice, Jarek Kopeček prohlásil, že starší pánové a mladičké dívky, to je běžná věc, ale aby za ně i platily, na to musí být jeden president. :-)

● **20. prosince** je konečně v Nálevně u Netopejra cvrkot jak za starých časů. Bidlo si s Lucií Lukačovičovou vyjasňoval chyby v japonštině na obálce její poslední knihy Vládci času dostavila se i podstatná část Islingtonu, jen Adélka si stěžovala, že na ni něco leze, z jejího smutného pohledu jsem usoudil, že jde o chřipku a ne Mailse. U stolu Egona Čierneho se objevil zřídka-vý návštěvník Nelde, pravil, že dokončil dnešní práci již ve čtyři a nešel domů, aby si tam z toho nevytvorili návyk. Pak se objevil Richard Šust a donesl svůj nový román, který na Egonovo přání zkrátil pod pět set stran (na 498). Se Stáňou Lálovou jsme si vyměnili nyxové adresy, Jiřina nás pozvala na Silvestra, ale obávám se, že to zase nevyjde.

Ve vzduchu již byla vánoční atmosféra, ale kupodivu nikdo nikoho neobdarovával, jestli již začalo utahování opasků v předtuše dopadů blížící se reformy veřejných financí, či jen byli všichni z toho podivného konce roku unaveni.

● **21. prosince** se v Jolanině oblíbeném čase slunovratu scházíme u Čermákových. Ti letos neměli veselý rok, postupně si

skoro všichni užili dost vážné zdravotní problémy, a o to jsme byli raději, že se konečně můžeme sejít. První dorazil Dáreček, pro kterého to byla zastávka na jeho tradiční cestě za slovenskou částí rodiny, když jsme se po páté já a Michaela připotáceli celí promrzlí, čekali na nás již Pagí (každého přítomného podaroval miniaturní skleněnou figurkou) a Peťo Pavelko. Po nějakém bližze nespecifikovaném bloudění přijeli další plzeňáci:



Helena Šebestová s Martičkou a pak ještě Danini přátelé Brožovi a Štěpán. Mezitím jsme se nechali zaplavovat a rozmazlovat horkými nápoji a slanými i sladkými dobrotami v množství a sortimentu, který by mohl být pro ne cvičený organismus zničující. Samozřejmě jsme si před půlnocí nechali ujet autobus, ale to nevdalo, Lád'a jr., kter-

rý se obětavě zdržel alkoholických radovánek, nás odvezl na metro v obrovském bílém (služebním) autě značky Lexus. Odhaduji, že bych na něj musel vydělávat okolo dvaceti let, ale který jiný automobil vám během cesty namasíruje záda?

Vskutku, štedrost a pohostinost Čermákových by byla až zahanbující, kdybychom všichni necítili, že je projevem lásky a přátelství. Já tam načerpal dobrou náladu na mnoho dalších vánočně náročných dnů.

● **22. prosince** odpoledne jsem zašel na ukončení knihkupeckého roku v RUR. Pravda, bude se tam prodávat ještě i na Štědrý den, ale to tam bude pochmurnou atmosféru vyvolávat Jirka Pavlovský, Filip se s medovinou a s námi a knihami loučí již dnes. Všeobecná lenost, únava, skleslost jako by se nevyhnula ani tomuto pro SF sakrálnímu prostoru, místo obvyklého houfu scifistů čujících medovinu zdarma jsem narazil jen na Bě a Filipa, nikde žádné cukroví ani dárečky. Naštěstí dorazila Tiri a obě trochu napravila a po ní se ukázal ještě Egon Čierny. Když jsem se již chystal k odchodu, přišel Michael Bronec. Filip se ho chystal počastovat medovinou, ale on s pohledem mým směrem pravil, že ho nějak přešla chuť a že přišel jen na skok. A opravdu budil trochu dojem kočky stojící na rozpálené plotně. Uvažoval jsem chvíli, že bych se ještě hodinku zdržel, ale pak jsem si řekl, že když zmizím, bude to jako můj dáreček člověku, který si asi moc společnosti neužije.

● **27. prosince** jsem se cestou z venkova zastavil okolo šesté v Baru u Netopejra, dnes si ten název plně zasloužil, Karel stál za pultem a šlo mu to výborně. Sešla se tu vybraná společnost: Františka Vrbenská, Leonard Medek, Franta Novotný, pilíře KJV Egon Čierny a Vlád'a Kejval, Vojta Čepelák, Vlado Riša a to jsem jistě na někoho zapoměl, protože u stolu nebylo jediné volné místo. To mi ale nevdalo, protože jsem našel asyl u Peti Pavelka a jeho lviho přítele. Postupně se k našemu stolu začali stěhovat další a za chvíli byla situace co do obloženosti stolů obrácená. Ne však na dlouho, většina přítomných se již chystala k odchodu, a tak jsme si popřáli a vydali se do svátečních domovů.

Zdeněk Rampas

Pokračování ze strany 1

první knížku. A... mám dojem, že mé povídky jsou skutečně, docela, jakože, vážně dobré! Už pět let posílám ty nejlepší, ty fakt nejlepší povídky do literární soutěže Vidoucí. Už pět let doufám, že moje dílo bude oceněno. Ale ne! Ať jsem napsal cokoliv, ať to bylo o krásných elfech nebo o trpaslíkách, ať v tom byla jakkoliv dobrá bitva, jakkoliv dojemné smíření a láska, vždycky jsem se dočkal jen posměchu, nekonstruktivní a nesmyslné kritiky, vět, z nichž bylo naprosto jasné, že ti... porotci mou povídku vůbec, ale vůbec nepochopili! Oni prostě nechápou, jak to myslím, nenechají si to nikdy vysvětlit, a přitom sami umí akorát plkat a kritizovat! A proto... proto jsem se rozhodl, že tentokrát jim to nedaruju. Rozhodl jsem se, že jedinou možností je pomsta. Napišu povídku. Napišu povídku tak strašnou, že se Vidoucí otrěse v základech a jeho porotci budou rozbořeni a padnou! Ahahahahaha!!!

Pak autor přiskočí k notebooku, se základním smíchem do něj něco buší, chvíli přemýšlí, pak zase buší, hystericky se směje atd., nakonec povídku jedním mocným klikem odešle.

Jednání třetí: Porotci čtou povídku, která se svým účinkem vyrovná strašnému Monty Pythonovskému smrticímú vtípu. Dle jejich specializace každého porazí ta příslušná složka hrůzného lexiko-sémantického dryjáku.

Merlin: Napráhlvice se rukou, která byla velice dlouhá, čárka, jéžíšmarjá, čárka tam zas chybí... rukou, která byla velice dlouhá, k nejnebezpečněji vypadajícímu, zelenému, odpočívajícímu, kolem teplého slunce vyhřátého kamene, který byl nejpiš žula, obmotanému, mírně pochrupujícímu legračně odfrkávajícímu štetinatému žlutookému jasnozřivému, právě teď dost nevrlému a našťvanému, velmi vychytralému a proslulému (stále zrychluje, dochází mu dech, nakonec se chytí za hrdlo, zasypá z posledních sil) – – ČEMU? PROBOHA, ČEMU?! (zhroutí se na zem, párkrát sebou zacuká a zemře).

Cellindra: Měli by jsme se schovat, řekl... (oči vsloop) BY JSME? Měli BY JSME? (čte z papíru) Ano, věřím, že kdyby jsme se schovali, drak Foltýn BI, BI! (opět oči vsloop) BI nás nikdy nemohl najít. Jéžíšmarjá, to je hrozný... (čte z papíru, zastaví se v chůzi, hlas jí postupně slábne, položí si ruku na srdce, ztěžka oddychuje). Nakonec jeho DEH je nejhor-čej-ší DEH na celém šYrokém ZVJETĚ, a proto BY JSME ho neměLY Vlršovat... (poslední slovo skoro zašeptá, oči vsloop, zaštká, padne na kolena, načež se složí na zem a zemře)

Jarda Houdek: Nakonec jsme teda přížli, jéžíšmarjá, přížli... (smích) To je blbý! (čte) K hradu, který se... cože, boha jeho, který se jevil vykukovat za nazelenalou horou s barvou nazele-nale modrou s příměsmi – – jéžíšmarjá! (záchvat smíchu, už přes smích skoro nemůže mluvit, není mu skoro rozumět). Cestou... ve tvaru sinusoidy... krásy bučely... krásy bučely na poz-

drav... sexy panně... jejímůž otci se vy- vy- vy- — na botu!!! (směje se tak, že nemůže popadnout dech, zalyká se, padne, zacuká se a zemře smíchy).

Adelhaida: (šourá se, hrbí se, vypadá ospale, povídka ji šíleně nudí) Cestou jsme procházeli kolem pahorků, které měly historii, například... za vlády krále Míly zvaného Havran, protože jeho vlasy měly takovou havraní barvu, se rada starších rozhodla, blablabla, za krále Pivomila řečeného Kostroun, nebo taky Hubeňour, neboť byl velmi štíhlý až hubený, no nekekej, jehož předkové se zasloužili o slavné vítězství, no jasně, blablabla, dál cesta vedla okolo o trochu menších pahorků, jejichž historie sahá, blablabla, do háje, to je dlouhý, já z toho snad... umřu nudou... za vlády moudrého krále Hanbivce Kaktuse Václava Johana zvaného Myšička, nebo taky... blablabla... (jde stále obtížněji, jako by usínala za chůze, už jen mumlá nesrozumitelná slova, zavírá oči, nakonec padne a umírá nudou).

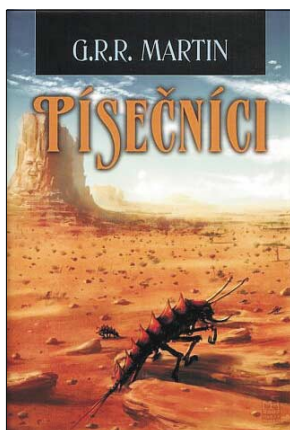
S d'ábelským úsměškem přichází autor, který si však v náhlém prozření uvědomí, že když zhubil všechny porotce, není tu nikdo, kdo by ocenil jeho dílo: Má pomsta byla dokonána! Porotci leží v prachu a jejich kosti brzy zpráchniví! Už žádní porotci! Už nikdy žádní porotci! (hysterický smích, pak najednou utichne, uvědomí si strašnou pravdu). Ale – když – nejsou žádní porotci, tak – (vytřeští oči) já nedostanu žádnou cenu! Ani za nejlepší povídku, ani za nejhorší povídku! Nemá mi ji kdo dát!!! Áááááááááááá (chytaje se za srdce padne na postel a mrtvej přikládá své tělo ke stávající hromadě mrtvol)

V tu chvíli jeden ze zemřevších porotců vstane a pravi: **DOPADLO TO BLBĚ, UMĚNÍ JE ZACHRÁNĚNO.**

(Dlouhotrvající a neutuchající potlesk)

S využitím scénáře FEV sepsal

Zdeněk Rampas



Písečníci

G. R. R. Martin

Nové vázané vydání klasických povídek, napsaných ještě před tím, než se klasik žánru SF dal do sepisování nekonečných, nekonečně tlustých (a přesto výborných) fantasy ság.

Ve stejné úpravě očekávejte i další autorovy knihy. Vydal Triton 2007, překlad Jana a Jan Jam Oščádalovi, obálka Marek Hlavatý, 269 Kč, klubová cena 219 Kč

FENIXCON 2007: Báječné časy v Brně

Na letošním Fénixconu, jehož tématem byl čas, to bylo moc pěkné, i když mě na něm časem potkalo několik drobných nepřijemností a jedna velká. Tou první drobností bylo, že jsem na autobusovém nádraží v Roztylech šlápl do louže tak šikovně, že jsem si zašpinil kalhoty až po kolena. Avšak nebyl to můj první con. *Vždycky* si cestou tam zašpiním, poleju, zablátím, zaozejuju, zakrvácím, proděravím, roztrhnu či jinak znehodnotím kalhoty. Takže jsem měl s sebou předvídavě kalhoty náhradní, též velmi pěkné.

Let se Student Agency proběhl bez závad, centrem vánočního Brna jsem prošel hladce a hotel Slovan našel snadno. Též registrace byla pokojná. I bonbónek jsem dostal. To jiní měli větší potíže. Třeba Augustin Sokol, který měl nastoupit hned po slavnostním zahájení v Kongresovém sále. Zlomil si koleno a tak se program posunul. Přišel jsem tak o povídání noblesního Ondřeje Herce. Protože jsem si ho užil letos už v Nitře, zradil jsem ho a šel na plánovanou přednášku Jana Šimůnka o čase (taky) kosmonautů.

Oproti tomu, co si všeobecně myslíme, se po odloučení od hodinek a vnějších podnětů den neprodlužuje! Někteří lidé si nastávají trochu delší den, jiní zase o něco kratší. Ale co je nejhorší, pro nás, fanoušky osad na Marsu – člověk prý má jistou plasticitu a den si dokáže změnit, ale jen o maličko. Tak čtvrt-hodinu nejvíc. A marťanský sol má skoro o 40 minut víc! Nevěděl jsem to přesně, tak jsem Jana Šimůnka přemlouval, aby tu plasticitu zvedl až na půlhodinu. Souhlasil s tím, že může existovat skupina lidí, kteří to zvládnou. Měl jsem tlačit na tři čtvrtě! Problém změny denní periody je totiž v tom, že máme v těle tři časovače, které se při prodlužování dne postupně odpojují a rozpadá se jejich koordinace. Normálně spolupracují a řídí aktivitu v průběhu dne tak, aby naše tělo optimálně pracovalo. Ale když se tyhle vnitřní hodinky rozejdou, může dojít k průšvihů. I k rakovině. Už lepší, nežli planety s rotací blízkou pozemské jsou ty, které jí mají v celých násobcích!

Načež jsem se ze Zrcadlového sálu (kapacita 60) přesunul do Prezidentského salónku (kapacita 16), kde měl vyprodáno Luboš Brumajz. Dověděli jsme se spoustu nápadů, jak přepracovat klasické čítané příběhy jako Malého Bobše nebo Babičku do žánru sci-fi případně fantasy. U Rumcajse by se ani moc upravovat nemuselo! Luboš má dokonce zpracovány obálky k těmto variacím – dál se však dosud nedostal. Dost riskoval, neboť na jeho přednášce byli i někteří autoři, a i kdyby nechtěli vědomě opisovat, semínko nápadu bylo zaseto!

Čas 20:30 byl vhodný k občerstvení. Hotelová restaurace Bugatti nabízela asi pět „českých klasických“, tedy hospodských jídel v jednotné ceně 90,-, desítka pivo páčila 30,-, dvojka červeného 36. Naštěstí jsme byli ve velkoměstě, kde bylo více požívačných možností, jako například hned v pasáži pod hotelem.

V čase 22:00 mělo začít v Kongresovém sále nadčasové divadlo, ale bylo spíše mimočasové, ještě ani v 22:20 nenastalo. I navštívil jsem povídání o Pevnosti. Hezky tu mluvili, zejména šéfredaktor Tomáš Němec. Šťávu do diskuse vnesl až J. W. Procházka, společně s doneseným pivem. Já už nějak odpa-

dal, jen jsem poklímával opřen o zrcadlo, reagoval jsem jen, když se Tom zmínil o honorářích za články...

23:30 jsem ještě zhlédl opožděný konec divadla, které si dělalo randu z opožděného Pendolina zrovna. A pak jsem měl naplánovanou společenskou zábavu, ale přišel na mne velmi nespolečenský a únavný splín. Jako bych byl mimo čas. Až teď jsem to rozklíčoval – měl jsem za společnosti opoždění dané tím, že jsem u registrace vyplil pouze přivítací doušek z čtury Jána Žižky, která předtím obsahovala slivovici, na pokoji jsem od spolubydlících loknul další vítací sklenku vizourea a pak jsem měl než jedno večerové pivo. To jsem ale v té chvíli nevěděl, a tak jsem se vydal na procházku přírodou, abych si nějak srovnal časovače.

Na každém conu se snažím zahlédnout něco z místních zvláštností a zachytit okolní atmosféru. Mapa mi prozradila, že na dalším rohu Lidické ulice se nachází park Lužánky, a tak jsem si jej šel prohlédnout. Musím říci, že světlo lamp, svítících mezi holými větvemi, vznášejícími se nad půlnoční mlhou parku, kde bylo prázdno až na pejskaře, milence, ztroskotance a mládež, vracející se z kina, bylo uspokojivě děsivé, takže jsem se osvěžen mohl vrátit do víru společnosti. Doplnil jsem hladinu vitamínu B₆ a dalších součástí Starobrna a pobavil se ještě s Honzou Kantůrkem o sudeťácích. A pozdravil se s Ondřejem Neffem, na kterého v Praze nenarazím! Naposledy jsme se viděli v Nitře...

Hlasitě jsem debatoval s Kantůrkem, a dlouho, pak přišel Ondra a vyzvedl si zpoza stolu Iris. Je to velice tichý a poslušný pesek! Naštěstí jsem na něj nešlápl. Ale připadala mi nějaká smutná, Irda.

Během večera jsem se už natolik aklimatizoval, že jsem se už neotáčel pokaždé, když se mluvilo o Šamanovi. Byl totiž míměně Big Šaman Tunelář, nikoli přispěvatel Neviditelného psa.

Ve vši slušnosti jsem zalehl už v půl druhé, jako první na našem trojáku. Protože to nebyl můj první con, zacpal jsem si preventivně uši zátkami. Načež následovala ona velká nepřijemnost, trabl, přímo trúbl. V 3:30 mne vzbudilo chrápání z vedlejší postele, které znělo tak, jako bych ucpávky neměl. Mlaskání, kopání atd. nepomáhalo. Přestěhoval jsem se do vany, ale po čtvrt hodině v ní jsem to vzdal. Lehl jsem si tedy v posteli hlavou do noh, abych alespoň neměl ty zvuky přímo vedle uší. Moc to nepomohlo. Asi v 4:00 jsem si řekl, že do Brna už nikdy nepojedu. V 4:30 jsem nabyl přesvědčení, že návštěva jakéhokoli příštího conu se pro mne už stala bezpředmětná. V pět jsem se rozhodl, že o tomhle conu just nic nenapíšu, a o něco později, že přestanu psát sci-fi vůbec. Načež jsem asi v půl šesté konečně omdlel.

Na devátou jsem měl budíka, protože mě čekala hotelová snídaně. Vřele doporučuju každému. Nejdete nikam daleko a najíte se dosyta a do dlouha. Než jsem se poté oholil a upravil a připravil a probudil, bylo už půl dvanácté a Neffova přednáška o tajemstvích alchymistů. Na jejím konci jsem však začal pochybovat o jinak bystrém rozumu přednášejícího. Ukázal nám totiž na slidech jakýsi hermetický obraz, alchymický, plný alchymistů. Když se jejich hlavy označily body, a ty body pak separovaly – vytvářely přímo souhvězdí! Od Pegase přes Velkou

Medvědici až někde ke Lvu. Tohle nesnáším, takovéhle manipulace. Hvězd je vidno na nebi asi 7.000, vždy si můžete najít nějakou kombinaci, když vám nevdá, že to bude někdy trochu nepřesné. Jistě! Podle přednášejícího to *bylo* nepřesné, ale když se do polohy těch hvězdobodů zahrne jejich vzdálenost... Tady jsem zaskřípal zuby natolik, že to musel Neffino slyšet i na těch asi padesát metrů. (Totiž – dvojnásobná kapacita Kongresového sálu (120) je ve Slovanu dosažena tím, že je dvojnásobně delší než Zrcadlový sál.) To ještě nebyl konec! Když se ten vektorový posun, daný vzdáleností hvězd (jak ji znali???), promítl na druhou stranu, objevila se jiná soustava bodů (!!!) která vykreslila jasně a nepochybnitelně hlavu – Mickey Mouse... No, dostal mne, a smáli jsme se všichni. Ale měli bychom raději zvážnět – co když byl Walt Disney skuteč-



ně mimozemšťan a po celé desítky let připravoval lidstvo na invazi, které bychom se nedokázali bránit. Jak střeliti na milého myšáčka či roztomilé psíky (ahá!) Pluto?

A pak už jsem běžel do Zrcadlového sálu, kde jsem měl držeti přednášku s Františkou Vrbenskou. Chtěla vyprávěti o skřítkovi v zrcadle, které se opožďuje. Tak jsem ji v čase té minus deset vteřin zmobilizoval mobilem a vytrhl ji z nějakého debatního kroužku a poté začal sám. Skřítek se objevil se zpožděním pouhých dvou minut. Pěknou přednášku jsme měli. Jenom jeden drobný triblík nastal s tím, že jsem se stal z nezbadatelných pořadatelských záměrů hostem a nikoli spolupřednášejícím. I když Host – to zní hrdě! Jinej na tomhle conu nebyl! Pořadatelé zde přišli s jednou milou pozorností – přinášeli přednášejícím tekuté občerstvení. Dle přání pivo či víno či minerálku. Františky se neptali a přinesli jí rovnou sklenku vavříneckého a lahvičku Mattonky. Občerstvení nesly pěkné děvy. Mně musel postačit pohled na jejich lepší nožky v pruhovaných punčochách, neb jsem nebyl přednášející, pouze host. Avšak Františka se se mnou sestersky rozdělila – dala mi minerálku a víno si nechala.

Tato přednáška byla nepochybným hřebíkem conu. Nakonec jsme vyprávěli o duši a krvi. Od opičáků přes hominidy, li-dožrouty až k době pastevců, dále přes judaismus a posléze ke křesťanství jsme táhli přímou linii krve a masa. Od alfa sam-

ce Goliáše jsme přešli k podobnému dobrodinci jménem Ježíš a skončili:

V okamžiku, kdy hominidé upekli první maso a zbabili ho tak krve, byla rozdělena jejich existence na TĚLO a DUŠI. To byl počátek civilizace. Proto musel Ježíš rozdávat zvlášť tělo a zvlášť krev.

Když řekl toto je moje TĚLO a toto je moje KREV, řekl vlastně toto je moje MASO a toto je moje DUŠE.

Duší člověka je sůl a láska je solí života...

Načež jsem se v dobré společnosti občerstvil brzkou večeří (v 16:00) a po návratu na hotel jsem zcela bez společnosti strávil další občerstvující půlhodinu pod horkou sprchou. Je přece jen dobré na conu bydlet, a ne jen přebývat v polních podmínkách...

Ještě jsem stihl další Conaniádu Nalima Uzbeka, ale nemám sil ji popsat. Určitě tak učiní někdo jiný. Naštěstí jsem ztratil svoje pečlivě vedené poznámky! Naštěstí jsem našel svého ztraceného budíka, kterého jsem poskytl na přednášce Františce jako časoměrný stroj. Tedy nebyl to můj budík, ale ženin. Čekal na mne trpělivě po všechny další přednášky na stolku přednášejícího. Takže jsem mohl i vrátit baterii AA, kterou jsem si na začátku přednášky vypůjčil od Jardy Houdka, neb tento čas si původní baterie budíkova usmyslila zvolit za svůj čas terminální...

Těmi správnými hřebíky každého conu jsou vždy vyhlášení vítězů různých soutěží. Nezachytil jsem Einsteinův mozek. Jenom losování z hlasů, hozených do urny při registraci. Cenou byly knihy pro 3+3 hlasujících a ještě jeden výherce získal roční předplatné Pevnosti. V tom jednom trojitém losování byli vítězi dva Poláci a jeden doživotní prezident fandomu, což moderátorovi JWP udělalo velkou radost. Takovou, že ani neprozradil, komu dal Rampas svůj hlas! Nejspíš nějakému nadějnému autorovi, nejlépešmu z těch všech špatných...

Do ceny Vidoucí, tentokrát s vidinou publikace v Pevnosti, bylo přijato 212 povídek, do konečného kola jich postoupilo 55. Letošní turnaj o Vidoucího vyhrál Leoš Kyša s povídkou Poutník k Mohamedovi, který se nedostavil pod trapnou zámlou, že se zrovna ten den žení. No a? Nedostavil se ani k převzetí jiné ceny a opět si nedovedl vymyslet jinou výmluvu, než že se žení... Poněkud cimrmanovsky pak vyznělo ohlášení kategorie veřejné poroty. Vyhrála Markéta Klobasová, která dostala pouze symbolický perník a nikoli kulatou trofej – neb tato kategorie byla pro malý zájem veřejnosti zrušena... ➡

Další vítězkou večera a ceny Trifid, zvlí 20.000 Kč (splatných poté, co ohodnocené dílo vyjde), se stala překvapená Jana Rečková. Převzala Trifida i certifikační listinu velice rozehvěle. Trifidem již není bronzová soška, ale ze zeleného drátku umě spletená bytůstka na třech nožkách, se skleněnými (či plastovými?) ozdobnými listejčky v čupřině. Tato rostlina byla schována pod skloplastovým poklopem. Ten však nebyl přilepen, takže se spisovatelce při sedání odklopil a trifid po ní šlehl svým žihadlem. **Rečková uštíknuta trifidem!** Žahadlo se zamotalo

Pochmurný podzimní skon aneb setkání fanů hororů béčkových a jiných

Někdo si možná pamatuje na akci se stejným názvem, které proběhla minulý rok. Správně, toto je druhý ročník setkání příznivců hororů a dark artu. Oproti loňskému conu se kromě organizátorů změnilo také místo konání – z Radotínského gymnázia Oty Pavla, kde se teplota v místnostech rovnala teplotě krypty, na kino AERO (a to 1. prosince). Dobrá volba, protože zde byl bar, kde se podávaly teplé alko i nealko nápoje a smrt zmrznutím tudíž nehrozila. Možná se někomu může zdát, že začínám své dojmy poněkud přizpůsobně, ale věřte nevěřte, i sebelepší přednáška člověka omrzí, pokud při ní riskuje omrzliny. Nově bylo možné nechat si pomalovat část těla, takže v prostorách kina běhalo spousta lidu, jehož pokožka hrála škálou barev. Popularitě se těšily nejvíce červená a černá. Jen škoda, že malba nevydržela déle a barvy se nesnesly se svetry a mikinami.

Oproti jiným conům zde byla jen jedna programová linie, ale zato pořádná, takže v ní bylo těžké najít mezeru na oběd. Po zahájení v půl jedenácté ve filmovém sále Paesant rozjel první část své přednášky o béčkových hororech z 60. – 70. let, vše doprovázeno patričnými ukázkami na plátně. Posluchači, kteří si přivstali, mohli vidět gigantického pratora požírajícího letadlo i s parašutisty, předchůdkyni Oduly, která blokuje silnice na divokém západě nebo deviantní megamozek, obtěžující vřískající slečnu. Vřískajících a ječících osob se v tehdejších.....
do autorčina řetízku, takže bylo dosti zábavy se žahnutou. Naštěstí jed byl zeslaben, anebo Jana již získala imunitu...

Pěkně pak bylo v Bugatti i přilehlých prostorách. Ke druhé hodině ranní jsem ze sebe udělal vola, když jsem Leonardovi Medkovi šel dělat býka do corridy. Byl zvědav, jestli by mne skolil svým mečíkem. Rohy jsem měl dělat svými prstíky – ale raději jsem si na to půjčil od lepé děvy dřevěný trojzubec. Skončil to uspokojivě pro oba. Já jsem Leonarda nepošramotil a on dospěl k přesvědčení, že by mne přece jenom zabil.

Úplný konec pak pro mne byl na pokoji 333, kde Františka (kdo jiný by měl mít takové číslo pokoje, než čarodejnice?) pořádala rumpárty. Ale nevím, proč tedy s meruňkovicí a jinými tekutinami, ve kterých avšak rum zcela určitě chyběl.

Šel jsem spát ve čtyři. Chrápající kamarád na tuto noc již odsvištěl. Spalo se zase krásně až do osmi. Po snídani jsem si ještě na recepci vyzvedl svůj švýcarský nůž, který mi na čísle 333 vypadl z kapsy (nebo ze zad?) a odešel směrem k hotelu Grand. Do autobusu Student Agency jsem nastoupil s Vládou Kejvalem. Mohli jsme si doříct, co v Krak... u Netopejra nestihneme. Ale nemluvili jsme stále. Četli jsme si, poslouchali jeden ze sedmi programů (film byl děsnej). Nad Větrným Jenikovem se točil vítr a přinášel sněh. Když jsme jeli tam, odkud by při lepší dohlednosti byl vidět Blaník, poslouchal jsem na kanálu Classic právě Blaník (tu symfonickou báseň, ne rádio!), za chvíli již Praha mávala nám. Není to z Brna zas až tak daleko. Možná, že tam zase někdy na nějaký con pojedu.

A to je konec. Jo, ještě jedno konstatování:

Fénixcon 2007 byl jediná veliká příjemnost!

Psáno v Praze na Lužinách pro Sarden a Interkom dne 12. prosince 2007.

Jan Kovanec

béčkách vůbec vyskytovalo velké množství, jedna se dokonce div ne sama nacpala do tlamy monstra jakéhosi. („Leze tam jako do spacáku,“ prohlásil šeptem Jarda Houdek, ale svou poznámkou děsivou atmosféru nezkažil, protože co se snad v šedesátých letech mohlo jevit strašidelné a nechutné, otrlému divákovi dnešních dnů to nemohlo nepříjít než jako více či méně zdařilá parodie.) Jeden čas dokonce bodovaly horory s domácím zvířectvem, které by nejeden šikula zvládl natočit za den u babičky na chalupě. Není horší představy, než že vám cestu zatarasí tlupa masožravých králičích gigantů. V Japonsku zase veselé plodili jednu Godzilí sestřičku za druhou...

Kdo se však nepobavil při Paesantovi, mohl se náležitě znechutit na přednášce Lament. Ta mluvila o hororových subžánrech a opět nechyběly ukázky na plátně. Mně osobně nejvíc šmakují duchařské filmy – úplně nejlepší jsou takové ty lekové, kdy na vás každou chvíli něco bašne, případně zombárny. Moc nemusím filmy plné kečupu a marmelády – z části možná i proto, že tyto dvě pochutiny nepatří mezi mé oblíbené. Docela vypečené jsou i filmy o lidojedech. Naštěstí se nepouštěla ukázka z Cannibal Holocaust, ale z Dravců, kde platila zásada, že kdo pojídá lidské maso, ať už syrové nebo vařené, bude mít nadlidské schopnosti.

Po skončení přednášky Jedová růže předvedla Gothic belly dance celkem pochmurnou taneční sestavu, a mně se povedlo pár docela vydařených fotek. Pak se promítalo béčko Horror Hotel, který ovšem nemohu soudit, poněvadž jsem si zaskočila na grog. Bohužel jsem vinou oběda zmeškala i prezentaci Zombie Walk neboli chystaného průvodu zombíků Prahou – nevadí, určitě se téhle akce zúčastním, a možná se ani nebudu muset nějak odpudivě maskovat, nejspíš docela postačí, když půjdu sama za sebe:-)

Pak běžela druhá část Paesantovy přednášky, tentokrát o béčkách z 80. až 90. let. Mefisto z MaelströMu mluvila o upířském fenoménu, bohužel měla jen půl hodinu času a někdy v době, kdy jsem se cpala Fořtovým gulášem, snad také proběhla Sebova přednáška o splatterpunku. Vpravdě jsem nestihla ani celou starší verzi Texaského masakru, protože jsem si nechala pomalovat dekolt (motiv želva) a část obličejů. Z filmu jsem proto viděla jen druhou polovinu. Asi jsem už nějaká otrlá či co, protože jsem si od toho slibovala víc, ačkoliv novou verzi jsem dosud nezhlédla. A zase se tam na můj vkus příliš vřískalo...

Con končil kolem šesté, ale pak navazovala afterpárty v klubu Styx, kterou jsem si samozřejmě nemohla nechat ujít. Skon se každopádně vydařil a oproti minulému ročníku si hodně polepšil. Doufejme, že bude tato vzestupná tendence u mladých conů pokračovat. A aby toho skonku nebylo málo, v neděli jsem šla fotit Olšanské hřbitovy. Některé starší hroby měly v zemi pod mramorovou deskou štěrbiny, jimiž by se prosmýkl hubenější zombík, vážně. Navečír jsem ještě zhlédla horor španělské školy El spinoza del Diablo neboli Dáblova páteř, který Lament na své přednášce doporučovala, a já nemohu než souhlasit a doporučení předat dál. Já tu duchařinu prostě miluju...

Hanina „Nera“ Veselá

Muž z Vysokého zámku

Philip K. Dick byl věru podivným brokem. Manželek vyzkoušel snad více než psychotropních látek. Z jeho knih sáknou fóbie, neurózy, nábožné třeštění a nakonec i ty drogy. Začínají od prostředí a končí v nikde. Na každém pak záleží, co si z nich odnese. Podivný Dick se stal podivně úspěšným inspirátorem filmových tvůrců, z jeho povídek se rodí filmové epeje, ze 20 stran textu 2 hodiny filmu. V případě prorocké alternativy Muže z Vysokého zámku čtenáři pochopili, že se jedná o cosi výjimečného, a jako jedinou Dickovu knihu ji ocenili v roce 1963 Hugem.

Dick je skvělý vypravěč, po jeho slovech vyvstávají před očima situace, místnosti, charaktery, dialogy jako byste sami slyšeli. Zároveň dokáže být znepokojivě nejasný. Kladné postavy se vlečou se svými životními zátěžemi, motají se v kruzích, dobývají se do otevřených dveří, nejisté a chybující. Nejasné je, kdo je hlavní postavou, kdo jen prochází textem a jen mimoděk interaguje a kdo bude v závěru nositelem rozuzlení či spíše jeho náznaků. Dick tká síť osudů a postav a prolétá ji se síti idejí a významů.

Na začátku je Robert Childan, luxusní starožitník dodávající zejména japonským vládcům; pan Tagomi, představitel Obchodní mise na pacifickém pobřeží; Frank Frink, židovský uprchlík vyrábějící padělky žádaných starožitností; Juliana, jeho manželka žijící ve Státech Skalistých Hor; švédský obchodník s formami na vstříkávání plastů, který není tím, kým se zdá. Vlastně, on skoro nikdo není tím, kým se zdá. Lidé se proměňují: Zapšklí Taliáni, kteří jsou vítězi války, ale žádný Árijec to nebere vážně, třítina Childan, furiant Frink, neurotická Juliana a všechny ty figurky prolétající se německými vyslanectvími a expoziturami San Francisca, stejně jako všichni ti papaláši Říše prolétající se vrcholnou politikou po smrti vůdce Borrmanna.

A je to venku, ve světě muže z Vysokého zámku Spojenci prohráli, poválečné tribunály soudily britské výsadkáře, holocaust postihl nejen Židy a Slovany, ale i celou Afriku (to bylo ale fiasko). V troskách poražených Států vznikly tři subjekty: původní název si ponechal nejvýhodnější útvar pod nepřímou vládou Němců, na západě jsou Státy Pacifického Pobřeží pod kuratelou císařského Japonska a uprostřed živoří Státy Skalistých Hor – nezajímavé, nebohaté, nevýznamné.

A přece právě v nich, kdesi u Cheyenne Hawthorn Abendsen napsal knihu o tom, jak Joe Zangara v prvním roce Rooseveltovy vlády minul, Roosevelt potom vyvedl Státy z krize a válka dopadla jinak – Německo a Japonsko byly poraženy. Kobylka zalehla ztěžka, čím zakázanější, tím úspěšnější a populárnější. Čtou ji všichni, ať už proklínají Německo, tiše schvalují vládu Japonska nebo halasně oslavují nacismus a korporativní stát. Kolik je názorů na totalitu? Mnoho, ne kaž-

dému se daří, ne každému se nedaří a ne každému by se dařilo lépe. Život.

Frink vyvolává skrze Childana aféru s replikami, Tagomiho zlobí nevhodné chování, velvyslanec Reiss zuří, protože jeho kompetence se překrývají s zástupcem SD Brunem Kreuzem vom Merre. Zapamatujme si, že posledně zmiňovaný v roce 1943 odhalil česko-britský plán atentátu na Heydricha. Za politikou zmínku ještě stojí národní procitnutí Roberta Childana. Hříčkou osudu je na něm nyní závislý výrobce šperků Frink. Šperky mají „wu“, ale pro Japonce nemají sběratelskou hodnotu, i když následují tao. Childan se vzbouří proti tomu, aby byly použity jako vzory laciných odlévaných talismanů pro japonská území v jižní Asii a Americe. Je pyšný na americkou práci! Podivně, jak by byl dnes každý umělec rád, kdyby se mu podařilo udat svou práci jako vzorek pro masovou produkci! Jak jinak je Západ za pár desetiletí!

V knize je masově použito jediné: I-fing, Kniha proměn. Polovinou knihy chrastí stonky řeběčků a tou druhou cinkají trojice starých mincí s čtverhranným otvorem. Na desítkách stran se rozebírají hexagramy, trigramy, silné a slabé čáry, jin a jang. Protože v jednotě je pravda, vnitřní pravda. *Pravda rozčílí jako smrt, ale hůře se hledá.* Všechno intrikování a snažení mocných je nakonec jen tancem stínů na zástěně – vlněním Máji.

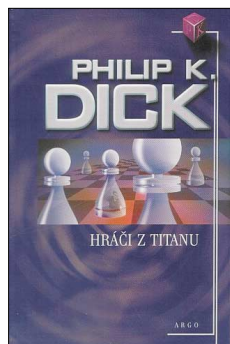
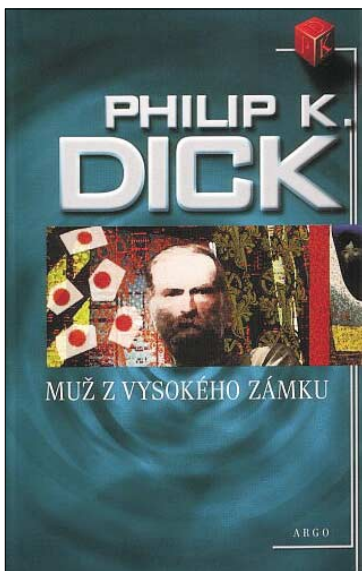
Původně jsem se domníval, že jsem si tuto knihu vyzvedl ze sběratelské vášně, abych měl všechny Dickovy tituly v jednotné vazbě, ale nakonec jsem usoudil, že je v tom jiný, hlubší smysl. Skoro se nebojím napsat, že záměr. Jako u všech knih, které „byly sepsány“, i zde lze očekávat a vpravdě se dostavila synchronicitní souvislost. Ostatně, počkejte si na recenzi Novotného Valhaly. [Všimněte si toho etymologického rozdílu: Byly sepsány znamená, že se tak muselo stát – vyšší moc oznamovala svůj záměr nebo projevila své přání zjevit pravdu. Napsal znamená – dělník klávesnice zasedl ke stroji, aby vydo- byl svou skývu a udržel rod svůj při životě.]

Vydalo Argo v roce 2007.

Jarek Kopeček

Další Dickové od Arga

Přetváření Timothyho Archera
Planeta, která neexistovala 1, 2
Valis
Když mrtví mládnou
Hráči z Titanu
Počkej si na loňský rok
Temný obraz
Blade Runner
Král úletů



Konečný den Valhaly – Chlapec s mečem

Když v roce 1994 vyšla v „herním“ nakladatelství Altar kniha jakéhosi Franka N. Skippera s velice průměrným obalem, snad mi musel kdosi doporučit, abych si jí vůbec koupil. Možná to bylo i tím, že v podobné době vyšel Zlomený meč a Den obrů, dvě velice kvalitní parafráze eddické mytologie. Rozhodně jsem nečekal, že mne Reginleif a Armin von Gallwitz budou provázet 13 let, a myslím, že to nečekali ani další čtenáři. Nyní, po více než dekádě čekání, přichází poslední díl rozdělený do dvou částí. Takže, pro přehlednost: Toto je první část posledního dílu.

Hlavním hrdinou je Franz von Karst, vlastně František Novotný, ale když v roce 1948 došlo na vyklizení českého živilu ze vzorové provincie Bohemie, Novotní přistoupili na nabídku bezdětných von Karstových, stejně jako oni přistoupili na nabídku vlastního dvorce na Donu. Zde se mladý jachtař Franz dostane do bouře, která začala před mnoha lety, v jiném světě a vlastně i v jiném čase. Fáfni je mrtvý, Holger je mrtvý a zmatený Armin prchá k místu, kde je moc Uns´re Frau nejsilnější, k jejímu chrámu na troskách Stalingradu. Z vyjiřďky se Franz vrací jako Swertmann, prozatím hošík s mečem, bez vzpomínek. Naštěstí je lidské vědomí natolik rozumné, že ví, co skryt do nevědomí. Přejde čas a vzpomene si, stejně jako to vyčetl komtur Lutze, varhaník od Uns´re Frau. Mezitím Franz potká tu, kterou hledá i jeho předchodí „známost“ od jezera. Napsat femme fatale by bylo rouháním a Ta, která přilétá na svištivých křídlech noci, svrchovaná Vládkyně, Temná síla Severu trestá i mnohem menší prohřešky, a ona trestá ráda.

Vychrtlá blondýnka s pohledem plným šílenství prosí za opuštění a hledá. Hledá Dveřníka. Prvního odmítla a ten snadno našel útěchu v náručí Paní rozkoše. Bála se konce historie Midgardu i Valhaly, ale teď zjišťuje, že utrpení magického bezčasí je ještě horší. Kdo jen mohl čekat, co způsobí záměna dvou sester! Omlouvá se podlidem, které svým rozhodnutím uvrhla do otroctví, a jejich vědmy ji poskytují přístřeší. Samotnou ji čeká Kaple ukřižované Přítomnosti. Ona je Verdandi a on je Dveřník, ale budou muset ještě vyměnit své duše a svá těla, než to pochopí.

U vědmy Jevdokije se Franz dovídá, že síla, která jej posedla, je mocná – přinejmenším stejně mocná jako síla Tě, která přilétá na svištivých křídlech temnoty. Franz si totiž přinesl ze setkání na ostrůvku ještě něco. *Dunění bubnů ti popíše kosti.* Poslední dar toho, jež krácel na setkání se smrtí, dar ungana Martina Luthera, řečeného Kinga, nejstarší magii nejstarších lidí, nejmocnější magii jdoucí od počátků lidského rodu, magii

unganů a šamanů, od prvních démonů, které kdy člověk přivoloval. Věrní čtenáři již tuto hračku viděli několikeryma očima. Uns´re Frau se jí smála, ale neublížila jí nakonec? Nakonec, kde je konec?

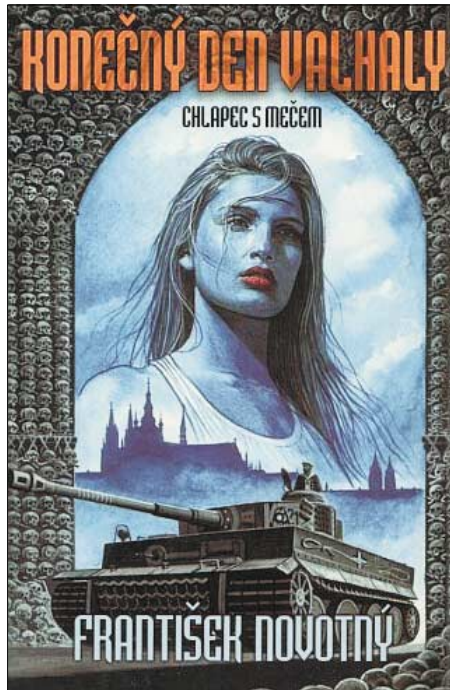
Franzovo magické vystoupení záhy přivolá magické pronásledovatele, ale ještě dříve ty politické, neboť Tisíciletá říše, byť vítězná, zdá se býti nestabilní a vnitřními boji smýkaná. Císař Himmler, jehož Westmarka se vlivem ořesů při spojení světů i vynoření Smrtonoše – Tjazihu lebky – potápí, nevráží na kancléře Heydricha vládnoucího zkvétající Ostmarce. Hluboké vědomosti z historie totality komunistické daly autorovi dobrou přípravu k rozvití pletich totality nacistické. Zvláště tím, že neodhlížel od kradení koberců a kulturních tezí pevně svázaných s nacismem, vytvořil Novotný plastickou, deviantní vizi nacistické společnosti, jakou se v popiračských zglajchšaltovaných a napulírovaných pamfletech nedočtete.

Když vládá magie, tak se vším všudy: *Objektivní věda je zhoubný vynález, totem dekadence, a první otázka, jež musí předcházet každé vědecké činnosti, je zjistit, kdo chce vědět.* Novotného vědomosti se klenu od nordické mytologie přes okultismus k historii a četba, zvláště hluboká, skrývá nespočet míst k dohledávání/dovzpominávání na desítky odkazů, motivů a detailů. Pravda, v této části to nejsou ty pravé hody mytologické a okultní, o to temnější a hlubší jsou však odvozeniny psychologické, či spíše sociologické.

Voda v studni je zabahněná, její voda není k pití, samozřejmě, l-řing! Nebyli bych četl nedávno Muže z Vysokého zámku, ani by mne nenapadla ta hlubinná provázanost předpověďmi l-řingu i pocitem, že aktuální stav není pravým stavem. Pravda, Dick nepotřeboval „jiný čas“ pro větší sílu podsvětího Urmachtu, ale i tak se oběma autorům podařilo vyvolat paranooidní úzkost z nepravého světa.

Charaktery zkroucené a zlomené mezi nepravdou oficiálního učení a silovým hierarchickým systémem moci, kde práva každého závisí především na postavení v systému, prokreslil Novotný opravdu dokonale. Občas je v úrovni hnsu srovnatelný s popisnými pasážemi knih o koncentracích. Nemá cenu nijak vypichovat v podstatě niterný vztah von Karstových a Novotných (to jsou ti lidé, kteří neztratili ani v dobách totality kontakt s „těmi druhými“, tolik nám mnohdy za vzor dávaní – a hledme, jak by dopadli), když v jediné vedlejší linii autor převyprávěl Sofiiinu volbu. Myslím tím ústavní kuchařku, a abych pravdu řekl, přijde mi to jako samoúčelné klíšé. ➡

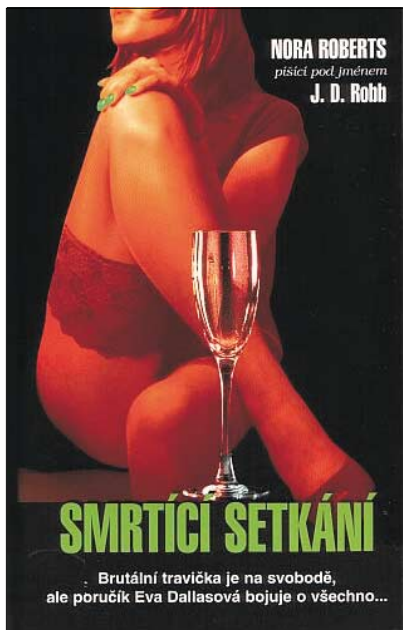
Pravým vrcholem je však sado-homo deviantní prostředí



Z deníku BB (část patnáctá) – Smrtící erotika 21. století

(BB = Blbá Blondýna = mimikry ženy středního věku, úspěšně zabírající zejména v pražském dopravním provozu a při komunikaci s muži obecně.)

Nora Roberts je americká spisovatelka ženských románů nabitých nepravděpodobnými setkáními, vášnivým sexem a silnými ženami, tedy literatury, jejíž čtení bych nejspíš Interkomu ani neodvážila přiznat. Pod pseudonymem J. D. Robb však také vydává řadu detektivních odehrávajících se ve druhé polovině 21. století, což informaci na tomto místě vysvětluje i omlouvá. Název každé nové knihy začíná slovem „smrtící“ a kniha poslední (Smrtící setkání) je v pořadí už čtrnáctá. Hlavní hrdinkou všech příběhů je třicetiletá Eva Dallasová, poručík městské policie v New Yorku z oddělení vražd, sebevědomá profesionálka odsunující na vedlejší kolej svůj osobní život, aby mohla najít pachatele vraždy (vražd) a zastavit zabíjení. Ve skutečnosti nejde o sci-fi, ale o detektivku pouze se odehrávající v nepříliš vzdálené budoucnosti a na své si přijdou zejména čtenářky, protože příběhy se dobře čtou, dialogy jsou svižné a vtipné, nebezpečí akutní a trvajících a konce dobré. Nora Roberts zachovává věrnost obvyklému a prověřenému schématu, takže do každé knihy pravidelně rozmístí tři čtyři podrobné erotické scény, jimiž popisuje pomalu se vyvíjející vztah hlavní hrdinky Evy a Rourke, v prvním díle podezřelého z několika vražd, s nímž Eva naváže nejprve sexuální vztah, pak vztah



přátelský, milenecký a v pozdějších dílech manžel-ský. Rourke je totiž ztělesněním ženského snu – krásný, bohatý, sebevědomý, ale i chápatel, autoritativní i tolerantní, schopný vyléchnout i mlčet v pravou chvíli, zahrnující dary a všestranně šikovný, ve správné míře nebezpečný a nadstandardně sexuální schopný.

New York roku 2059 je ovšem jen kulisou, v tomto posledním případě pro více než mazaného protihráče Evy, jímž je dříve odsouzená a nyní po absolvování trestu čerstvě propuštěná travička Julianna, rozehrávající s Evou a proti ní partii, v níž jsou síly velmi vyrovnané. A tak něžnou růčkou naplněnou jedem umírá s postupující stránkami jeden muž za druhým a posledním má být Rourke, aby pomsta byla víc než sladká. No, prozrazovat, jak vše dopadne, se v detektivkách nehodí a vám vnímavějším je to jasné.

Ženy otřou slzu, sci-fisti omylem po této knize sáhnouví se musí zaměřit na popisy technických zá-zraků budoucnosti, a vy, kteří

prahnete po erotice, můžete rovnou nalistovat strany 84, 202 a 313.

Smrtící setkání, J. D. Robb, přeložil Ondřej Friubauer, vydal Columbus 2007, 330 stran, 249 Kč

Vaše Blbá Blondýna

Daniela Kovářová
(2.11.2007)

napoly – internátní školy pro esesáckou věrčušku, budoucí vůdce. Třídění terorem, šikanou a tvorbou koalic, jak vzorný (jungovský) stín smíšených kolejí v Bradavicích! Škola neovládaná ředitelem, ale bandou sígrů, široká paleta zakázané kultury a vědy, od Wagnera po Eddy. Zde se patrně autor upsal, když nechává být Franze překvapeného z existence Valhaly, po oficiálním studiu Eddy.

Lahůdková je vize Dračího dómu, chrámu Antimatky Anti-boží, v němž tlející Zombie Kazatelova vyhlíží ze své – Hitlerovy – kaple na Kapli Zmarného kříže. Po levici pak máme božíš-tě, kde poutník, poučený Kazatelem a osvobozený křížem Zmaru, může k němu přistoupit a připojit kuklu svého larválního stadia k pyramidě milodarů těch, kteří pochopili před ním... A tam, na hromadě lebek, s Gunnarem v náručí, čeká na Dveřníka těch druhých Regineif, černá valkýra, dcera Odino-

va, Ta, která přilétá na svištivých křídlech noci. Noci, po které přichází stejný den.

Zbývá jen počkat, až se naleznou všechny Norny, spojí zbývající konce a odstraní smyčky a uzle. Zbývá počkat, až dva staří muži, jednooký i ten s dvojbarevnými očima, dojdou mlhami pod kořeny Yggdrasilu na počátek, aby znova zaplatili za poznání, aby dostali odpovědi, které dostaneme i my.

Doporučuji čtenáři vyčkat, až bude mít obě knihy posledního dílu pohromadě, jinak jej hollywoodský konec vprostřed švihů mečem vytočí k nepřičetnosti a bude mít chuť autora uškrtit, což by byla škoda, protože bych si jej chtěl uškrtit sám! On dobře ví, proč se schovává na moři! Každopádně, skrytý či zjevný, napsal zásadní dílo české fantastiky, klobouk dolů.

Vydal Triton v roce 2007.

Jarek Kopeček

Pod kočičími hlavami – O. Jireš, A. K. K. Kudláč

Čtenáři se touto knihou dostávají do rukou první sbírka povídek českých autorů se zaměřením na tzv. městskou fantasy (urban fantasy). Tato kniha je pozoruhodná v mnoha ohledech.

Začněme grafickou úpravou. Už když mi před delší dobou Ondra Jireš ukazoval titulní stranu, zaujala mne, ale něco se mi na ní nezdálo. Když jsem na ni nedávno podíval znovu, musím uznat, že je poutavá a na poměry české fantasy neobvykle dobrá. Zkosený pohled do ulice, skvělé detaily pochmurných domů, kryjících se ve vlastním stínu, lhostejné lidské postavy (obrácené k nám zády), dynamická postava ve středu, vyběhající proti pozorovateli, a od ní vzházející světlo. A pak mi došlo, že tím rušivým elementem je pro mě právě ústřední postava, tedy spíš její konkrétní podoba, příliš snadno interpretovatelná, s prvoplánovým mečem, beze stopy nějakého tajemna. Navíc, jsa obšancován nápisy shora i zdola, obraz nemá příliš prostoru zaujmout. Ilustrace vnitřní jsou naopak skvělé, emotivní koláže/fotomontáže, dokreslující atmosféru příběhů. Nostalgicky se jednomu do očí dere slza, neb takto před desítkami let vypadaly SF knihy celkem běžně. Dnes jde o unikum a posouvá tím tuto sbírku mezi formálně nejlépe udělané SF knihy posledních dvou desetiletí.

Kdybych měl upřímně, jako čtenář, hodnotit příběhy v knize obsažené, omezím se na: nelíbí, líbí, líbí, nelíbí, líbí, líbí, líbí, nelíbí, líbí, líbí, nelíbí, nelíbí, líbí. Učiniv toto prohlášení, volám na sluhu s lavórem a ručníkem, abych si omyl ruce. Vše ostatní, co bude následovat, jsou jen kvazi-objektivní pokusy osvětlit, proč zrovna líbí a proč ne.

O předmluvu se postaral Leonard Medek, který po působivém uvedení fenoménu města se pokusil o jeho sociokulturní a literárně-vědecký rozbor. Tyto jsou již méně působivé. Oběmu je vlastní povrchnost, autor opomíjí fakta (první města nevznikla v Mezopotámii, Čatal Hüyük a Jericho byla založena o pár tisíc let dříve než první města sumerská; dále autor vynechává nemálo autorů městské fantastické literatury, mezi nimi i takové jako Jakub Arbes, Daniela Hodrová či Václav Cibula) a z těch, která uvádí, vyvozuje podivné závěry (např. postuluje čtyřicetiletou absenci literatury tohoto žánru, zastoupeného např. Janem Hlavičkou nebo Ladislavem Kubíkem). Bývaly časy, kdy předmluvy a doslovy byly seriózními zdroji informací o daném tématu. Škoda, že zde tomu tak není.

Pavel Renčín - Ukolébavka pro krysy. Povídka má pozoruhodný námět, boj mezi městem a přírodou, působivé metafory. Samotný příběh i jeho podání je už horší, podivný, ale podivný jaksí nezáměrně. K tomu nekonceptně neučesaný jazyk, který je spíš kostrbatý než syrový, např. ...navštívila nás její spirituální esence. (str. 33).

Pavel Renčín - Ukolébavka pro krysy. Povídka má pozoruhodný námět, boj mezi městem a přírodou, působivé metafory. Samotný příběh i jeho podání je už horší, podivný, ale podivný jaksí nezáměrně. K tomu nekonceptně neučesaný jazyk, který je spíš kostrbatý než syrový, např. ...navštívila nás její spirituální esence. (str. 33).

Lucie Lukačovičová - Bůzek a stín. Skvělá povídka, dobře napsaná, táhne k pointě, s představivostí vykreslené neobvyklé akční scény se skákací hrou. A emotivní pointa, která má sílu koňského kopnutí.

Alexandr Kazda - Můj dům, můj hrad. Velmi vyzrálá próza, námětem i zpracováním čerpající z českého prostředí i tradic české SF povídky. Živoucí město se vším všudy.

Miroslav Žamboch - Oběti a vražedci. Cudně prohlašuji, že autorův styl, náměty i zpracování příběhů jsou mi bytostně cizí. Nicméně jako plus hodnotím, že vůbec poprvé jsem se u M. Žambocha necítil podveden jen špatně napsanou „akčňárnou“ a, i přese všechny své výhrady, jsem našel v příběhu přesah, něco, čím zasahuje mimo chvilkové pobavení a zabíjení volného času konzumentů textů.



Františka Vrbenská - Hra na tiché léto. Chytlavý název uvádí přízračný příběh, sice s předvídatelnou pointou, ale napsaný dobře, citlivě a realisticky, se smyslem pro mýtično a koloběh bytí. Realie příběhu mohou být mladým už neznámé, ale ti starší, co se kdy podívali do chudších zemí sovětského bloku, vědět budou. Zmar, prázdnota, marný boj proti neutuchajícímu rozkladu, který zdánlivě přišel zničehonic.

Filip Gotfrid - Druhá protisměrná. Další z velmi zajímavých příběhů této sbírky. Atmosférou i obsahem navazuje na předrevoluční tvorbu, Praha nová a magická, Praha tramvajových zastávek, kolejí a dep. Pouť lze podniknout i vsedě na plastové sedačce za zvuku řídicových hlášení o stanicích. Vědět kam jedu vůbec nemusí znamenat znalost povahy toho místa.

Petra Neomilnerová - Všude voda. Výborná šamanská povídka z našeho, současného světa. Na pozadí osobních bitev se vede odvčký boj mezi jin a jang, opačnými konci možného přístupu ke světu a k životu vůbec.

Jiří W. Procházka - Ostří času. Tato povídka se mi jeví jako jasná antiteze k povídce následující. Víc k tomu není co říct. ➡

Michal Špaček - Bitva o Anděl. Takhle jsem se nad povídkou českého autora už dlouho upřímně nezasmál. Skvěle graduovaná zběsilá jízda s postavami, které si není možné neoblíbit, byt stojí v příběhu na sobě opačných pólech. Bezelstnost, s jakou jsou čtenáři servírovány jedna šílenost za druhou, bere dech, nezbyvá než se nechat doslova vláčet bizarní realitou Špačkovy Prahy. Povídka je o to zajímavější, že ukazuje, jak komicky mohou vypadat klasické „oddechovky“; tam, kde M. Špaček využívá nadsázku, tam to jejich autoři zhusta myslívají vážně.

Martin Kolář - Muž bez medových koláčků. Úžasná, působivá mikropovídka, vykreslující náladu tak silně, že cítíte závan větru ve zježených chloupkách na hřbetu ruky. Spojení starého mýtického motivu přechodu mezi životem a smrtí s realitou pochybných podloubí městské periferie je natolik přesvědčivé, že podobné představy jeden těžko odolá, až se do takových míst sám zase dostane.

Jaroslav Mostecký - Sto patnáct a čtvrt dne. Námětem tohoto příběhu je zajímavá varianta na pronikání světů, pronikání cizích elementů, neslučitelných jako oheň a voda. Požitek z takové představy mi silně narušilo autorské zpracování. Příběh hrká jak špatně udělaný váleček ve flašinetu, z textu trčí snaha upoutat aluzemi bez hlubšího významu (máme tu Thingola a Valinor) a děsivý happy-end, děsivý, ó tak děsivý, že by jeden nevěřil vlastním očím, že tohle si ještě dnes autor troufne předložit čtenáři. Zkrátka úplně zahozený nápad.

Jakub D. Kočí - Kdo tancoval s povětrnou vílou. Bizarní příběh, který má přitažlivou náladu i vyústění, ale zpracování ho ochuzuje o třetí rozměr. Takto zůstává plochý, málo uvěřitelný, násilně tažený, jak se ho autor snažil natáhnout na své ševcovské kopyto. Celkový dojem je špatný.

David Bimka - Ta, která chodí třikrát. Třetí silně mýtický příběh spojuje město s kulturou před-městskou, kulturu kamenné strnulosti s cyklickou proměnlivostí půdy a vegetace. Silná stylizace, báj kombinovaná s horečnatou vizí, tvoří ojedinělý text, který si určitě zaslouží pozornost.

Město skutečně hraje ve výše zmíněných povídkách významné role, čímž byl záměr uspořadatelů sbírky naplněn. Míra těchto rolí je v různém rozpětí, od nezaměnitelné a autentické kulisy až po roli hlavní, roli živé bytosti, podstaty i tvůrce příběhu. S nemalým osobním uspokojením sledávám, že tato sbírka vyvrací v současnosti často zdůrazňované zjednodušující představy o žánrovosti či o funkci SF. To nejlepší v této knize je, a to nikoliv shodou okolností, obtížně zařaditelné do tzv. žánrové SF dle Neffa či Langer. Dokonce většina povídek by se dala označit jako magický realizmus spíše než fantasy. Ale žánrové členění je více záležitostí orientační než funkční. Podstatné je, že většina povídek v této sbírce není určena k zabíjení času ve vlacích nebo k úniku prostřednictvím siláckých dobrodružství, mají poselství a přesah, autoři si v nich namnoze nepleťou překotný děj s dobrým příběhem.

Jakožto zuřivý čtenář SF a té české především, jsem se sbírkou velmi spokojen. Převažují zajímavé povídky s originálním zpracováním, českost tu není jen proklamativním atributem, ale skutečně vězí hluboko uvnitř vláken příběhů. Navíc, spolu s kvalitním fyzickým provedením knihy stane se tato docela určitě hodnotným sousedem mých oblíbených povídkových sbírek.

Regis

Za četné připomínky děkuji Sarken Banumelar.

Každodenní tvrdá realita po čarodějnicku

Magie je v módě. Když se přestaly upalovat lehce excentrické dámy, alchymii pro zasněžené vystřídala salónní hermetika. Dnes letí čary a lektvary, démonicky přitažliví upíři, pohanské rituály, sličné kouzelnice. Nic proti, k mimoreálným silám chováme úctu. A znám pár neokázalých čarodějek, které si zaslouží obdiv, i když nejsou „trendy“.

Mrakula ovšem není „in“, ačkoliv s námi sdílí četné prvky žhavé komunální skutečnosti. Není ani sličná. Venkoncem vzato, ani extrémně šikovná; zato úžasně a jadrně nadává. Není úspěšná podnikatelka v oblasti čarování, natož uhrančivá žena-vamp. Nechová černého kocoura, nýbrž morče Kobližku. Její přítel Isteran sice přísluší k rase upírů, ne však ze sorty švarných filmových krvepíjčů. A její známí... tedy, velmi svérázné postavičky, ale na čaj byste je nepozvali.

Mrakula z pozapadlé vísky Světavy má jiné přednosti. Přes svoji magickou příslušnost je velice člověčí: smůlovatá, líná, mlsná a pragmaticky mazaná. Co víc – je zábavná.

Dvacátou pátou knihou z Edice Pevnost „Mrakulin grimoár“ se nám představuje nejen extravagantně nemožná (a tím sympatická) příležitostná vylupovačka hrobů Mrakula, ale také její autorka. Hanina „Nera“ Veselá zabodovala v nejedné literární soutěži žánru fantastiky a docela slibně vstupuje do sféry publikační.

Krátké povídky „Mrakulina grimoáru“ zaznamenávají průšvihová dobrodružství potrhle čarodějky, případně prostřednictvím pěti pohádek pro její domácí morče sdělují čtenáři překvapivé informace. Rozhodně neoslavují vznešenou fantasy. Vytváří z ní parodii, oscilující mezi Jakubem Vandrovcem a surrealistickou malbou. Překypují až groteskním humorem, situačními gagy, verbálními vtípky, kterým napomáhá autorčina schopnost pracovat s jazykem na vysoké úrovni a tvořivě si hrát se slovy.

Ten příjemný kaleidoskop se dobře čte; zvlášť když máte čas vychutnat si jednotlivé příběhy a prominete autorce, že tu a tam nedotáhne pointu nebo se spokojí se anekdotickou vyprávěnkou (stačilo by méně spěchat a víc domýšlet). Za nezávaznou komikou je znát vnímavý a inteligentní pohled na různé životní bolístky. Náš současný životní styl se ironicky kříží s Mrakuliným čarovným světem, v němž tančí zlaťáky, agresivní zombie kraluje rybníkem, královský trůn obsadí lejno a ušatí zemědělcí žoupové baští všechno kromě žoupů.

Na okraj – Mrakula s Isteranem by soutěž krásy nevyhráli, ale tak šerední jako na obálce knihy přece jen nejsou. Kromě toho, mají kouzlo osobnosti!

Františka Vrbenská

Hanina Veselá: Mrakulin grimoár. Obálka Grigory Vyatkin, Praha: Wolf Publishing, 2007, 264 stran, cena: 99 Kč
Hodnocení: ***

Orson Scott Card: Mistr písní

Psát recenzi na nejnovější (u nás) román Orsona Scotta Carda je radost. Autor totiž dokáže každé své dílo prochnout několika vrstvami uvažování a literární kritik podoben chirurgovi se může chopit pomyslného skalpelu a dílo pitvat a pitvat a pitvat. Není tomu jinak ani u románu *Mistr písní*, který před nedávnem vydalo nakladatelství Laser.

Orson S. Card je autor poměrně známý a vyhledávaný zejména u přemýšlivějších čtenářů, kterým nevaří občas pomalejší tempo příběhu výměnou za hlubokou psychologii postav. Jeho série knih o Mluvčím za mrtvé Enderovi je obecně považována za to nejlepší, co v žánru science fiction můžete nalézt. Také knihy Alvina Tvůrce se setkaly s vysokým hodnocením – i když, pravda, zejména u odborné kritiky. Komerční úspěch nebyl zdaleka takový, jakou si románová série zasloužila.

Je potěšující, že nakladatelství Laser se Carda nevzdává a jeden z jeho raných románů zařadila do své prestižní řady *Mistrovská díla SF*. Grafická úprava je jednotná v rámci celé řady, a přestože se na jednom z internetových portálů strhla debata nad její vkusností, za sebe musím říct, že grafickou úpravu považuji za velmi vkusnou a decentní. Zlatý nápis se jménem autora doplňuje klasická malba, která má přímý vztah k ději knihy. Občas někdo zaváhá, zda se opravdu jedná o pravověrnou sci-fi, protože román na první pohled evokuje spíše intelektuální fantasy. Ale hned první věta nenechá nikoho na pochybách: „*Nliv si nevydal Mikalově vesmírné lodí naproti.*“

Celý děj se s menšími odbočkami věnuje postavě jménem Anset. Ten se jako malé dítě dostává do Domu písní – mystické stavby na planetě Tew, která po staletí vychovává nadějně Pěvce, jejichž hlas dokáže působit na lidské emoce. Dům písní je nezávislý na okolním vesmíru a ani sám císař, který si silou podrobil celý okolní svět, si nedovolí tuto suverénnost napadnout. Přesto přichází do Domu písní žádat o svého vlastního Pěvce. Malého chlapce, který by v něm svým hlasem probouzel nezměrnou sílu niterních tužeb.

Pro Dům písní je to ošemetná záležitost, ale nakonec se rozhodnou, že Pěvce císaři věnují. Začíná několik desetiletí dlouhé období, kdy je třeba dítě najít a pak je školit a připravovat právě na tuto roli. Císařův Pěvec ale musí být něčím unikátní, a právě to naleznou učitelé v malém Ansetovi, který dokáže slyšet písně všude okolo sebe a dokáže si brát z posluchačů pocity, aby je melodií svého hlasu zesílil a poslal zpět.

Tak začíná román, který postupně odvíjí jednu příběhovou nit za druhou. Prvních sto stran je věnováno hlavně učení Anseta v Domě písní a ukazuje to, čím je Orson Scott Card výjimečný. Děj je prakticky zcela bez dynamických pasáží, dokonce i rozhovory se táhnou jako zcukernatělý med, což je dáno zejména tím, že v Domě písní se pocity často předávají zpěvem, nikoliv slovy. Pomalé tempo vyprávění ale v zásadě nevaří, protože autor postupně propracovává psychologii postav a dokáže román udržet jen na ní.

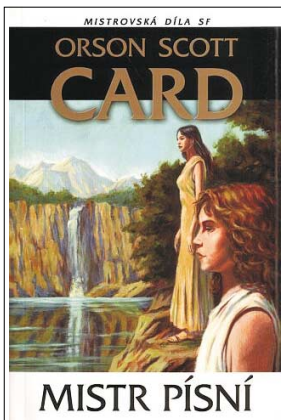
Postavy jednájí v souladu se zvláštním místem, kde se nacházejí, a doplňují tak autorovu vizi. Dětské hrdinové jsou vždy silnou stránkou knih O. S. Carda a v *Mistrovi písní* tomu není jinak. Anset je zprvu velmi odcizený, uzavřený – a to i před čtenářem. Postupně si ale získáváte k jeho postavě vztah a se zatajeným dechem sledujete náročnou psychologickou hru mezi ním a jeho učitelkou Esste. Přitom tam ale nic jiného není – nevybuchují vesmírné lodě, nikdo po nikom nestřelí a žádní emzáci neslintají na podlahu. Celé je to postavené na vzájemné interakci dvou postav. Nemohu říci, že by to občas nebylo náročné na pozornost, a pomalejší tempo může být pro někoho až příliš úmorné, ale neznám žádného jiného autora, u kterého by mne tak moc zajímalo, co se odehrává v nitru jednájících postav.

Nicméně poměrně podstatnou změnu prodělá román v momentě, kdy je Anset poslán za císařem. Román se stává dějovější, protože přibude postav s různorodou motivací a děj se tak víc přiblíží klasickým knihám žánru. Dlužno podotknout, že stále jsem měl pocit, že by se to všechno dalo napsat i jako fantasy. Card se totiž občas dopouští nesrovnalostí, které mohou rušit. Například v jedné scéně popisuje hradní stráž, která při atentátu na císaře má problém, neb její laserové zbraně mohou vystřelit jen jednou a pak trvá 4–5 vteřin, než se znovu nabijí (!). A to jsme v době, kdy se běžně cestuje mezi hvězdami a počítače řídí chod celých planet. Ale to je jen taková drobnost, která mi způsobila pozdvižené obočí – jen do té doby, než jsem otočil stránku a dál se ponořil do příběhu.

Je jasné, že *Mistr písní* Orsona Scotta Carda je skutečně velmi dobrý román. Není bez chyby, že začátku pomalejší tempo příběhu může odradit, drobné nesrovnalosti v ději na krátkou chvíli zamrzí, ale za skutečně ožehavou otázku považuji morální vyznění či lépe řečeno použitou filozofii.

Cardův svět silně odráží mormonskou víru autora. Mnohem, mnohem více, než jsem to pozoroval v jeho pozdějších pracích. Motiv rodiny je natolik dominantní, že se promítá do každé části vyprávění. Autor si neodpustí i polygamii, která je (v souladu s původním učení mormonů) v románu vnímána jako něco zcela správného. To všechno jsou ale spíše podprahové vlivy, kterých si můžete a nemusíte všimnout. Stejně tak vás můžou nebo nemusí při čtení rušit.

Co ale opravdu zaráží a co může být důvodem k odložení románu, je obskurní přístup k homosexualitě, komunismu (respektive despotismu) a zejména zneužívání dětí. Román totiž s tím vším pracuje a často předestírá závěry, které jsou v rozporu se všeobecným míněním. To vás může rozčítit tak, že knihu zahodíte – ne proto, že by byla literárně špatná, ale že je natolik ideologicky odlišná, že ji nedokážete strávit. Myslíte, že přeháním? Zhruba v polovině románu jsem s tím bojoval poměrně hodně.



Autor se totiž několikrát vrací k motivu, kde hlavní hrdina Anset (připomínám, zhruba 10–11 letý chlapec) sexuálně přitahuje některé starší muže, což je popsáno jako zcela přirozené a normální.

„Nikdy tě nebudu milovat,“ řekl Anset a chtěl ho těmi slovy ranit. „Ani já tebe,“ odpověděl Riktors. „Ale můžeme přesto jeden druhému dát to, po čem prahne. Spal s tebou Mikal?“ „Nikdy to nechtěl. Já mu to nikdy nenabídl.“

Toto je zřejmě nejnápadnější kontroverze románu. Ale určitě není jediná. Mne osobně hodně švalba ideologie říkající, že vraždit je správné, pokud z toho národ profituje. V rámci této nauky si tedy císař podmaňuje okolní světy a jen tak mimoděk nechává vyvraždit odpůrce i s rodinami. To vše sledujete s popisy, kterak je císař moudrý a jak ví, že malé zlo se promění ve velké dobro.

Cardův vesmír je také striktně homofobní, což nás zase vrací k myšlence silné inspirace mormonskou církví. Jeden z hrdinů románu je společností pronásledován pro svou homosexuální orientaci. Tento prvek však není tolik pobuřující, protože sám Card v tomto bodě nedělá závěry a nemanipuluje se čtenářem tak, jak to dělá v předchozím bodě.

Nechci vzbudit dojem, že román *Mistr písní* je náboženský žvást, tak mne určitě nechápejte. Jen jsem chtěl říci, že na jedné straně stojí výborné literární kvality, a na straně druhé ideologie, se kterou se nejspíše většina z vás bude špatně ztotožňovat. Příklad: když jsem koukal na film *Hero* (Hrdina), tak se mi líbil a užil jsem si ho. Ale můj kamarád neskoušel prokomunistickou ideologii filmu a zkazilo mu to celý zážitek – odešel z kina ještě před koncem filmu. Takže zásadní otázkou zůstává, zda budete ochotni autorovi tolerovat některé názorové proudy a společně s ním si užívat originální příběh o dospívání a životě jednoho výjimečného chlapce.

Román *Mistr písní* je nepochybně mistrovským dílem SF a právem si zaslouží vydání v této prestižní edici. Není ještě tak vybraný jako některé Cardovy pozdější romány, ale i tak je tam velmi zřetelné, proč je tento autor tak vysoce hodnocen. Je to zejména hluboká psychologie postav a jejich motivace jednání, které dokáží udržet čtenářovu pozornost navzdory nepřítomnosti klasických scifistických propriet. *Mistr písní* je přemýšlivá sci-fi, která je ze všeho nejvíce intelektuální – se vším pozitivním i negativním, co se s tímto slovem spojuje. Obsahuje několik názorových proudů, které považuji za kontroverzní, ale nejsem schopen odhalit, nakolik budou vadit běžnému čtenáři.

Proto je závěrečné hodnocení velmi obtížné. Já jsem si čtení užil a poslední stránky románu ve mně zanechaly hlubokou emoci, to se mnoha knihám nestává. Card se dokázal dostat pod kůži a osudy Pěvce Anseta jsem prožíval velmi niterně. Pokud se ale setkám se čtenářem, který knihu v polovině odložil – dokáží to pochopit.

Orson Scott Card: Mistr písní, vydal: Laser-books, Plzeň 2007, přeložila: Alena Švomová, obálka: Alois Křesala, 400 stran / 239 Kč

© Petr Čáslava

<http://petr.caslava.cz>

Čas křtů je tu a co čeká v Imperiu Bohemorum

Čas křtů nastal. Kdo má rozum, snaží se to stihnout ještě před prosincem, protože to pak zase bude smršť, že nikdo nebude vědět, kde mu hlava stojí. Každý bude chtít urvat svoje místo pod stromek a pokud možno i v nějakém médiu, aby se jejich kniha, CD, DVD pod stromek dostalo snadněji.

Já zvládl ve dvou dnech křty dva. První byl pro bulvár, druhý pro scifisty. Jejich zajímavost můžeme hodnotit podle počtu kvalitních fotoaparátů na jednotlivých akcích. Na křtu prvního DVD *Nemocnice na kraji města* jich bylo tak třicet. Na dnešním křtu antologie *Imperium Bohemorum* byl jeden. Já ten svůj bohužel neměl u sebe, tak obrázky nemám (a ze včerejška nestojí za to).

Zatímco *Nemocnici* můžeme klidně nechat stranou (snad jen tolik, že doktor Strossmayer je křestním Josef a že *DiVi-Di* mají lepší pohoštění než *Albatros*), u *Imperia Bohemorum* se zastavíme trochu déle, neb je to kniha, která stojí za pozornost, a to hned z několika důvodů.

Předně sdružuje deset autorů, z nichž naprostá většina patří ke špičce české fantastiky (a just neřeknu, kteří to nejsou a kteří ano). Máme v rukou antologii pojednávající paralelní dějiny země Koruny české. Tedy to, jak to nebylo, ale mohlo být. Že herecké (autorské) obsazení stojí za to, můžete vidět zde: Kadlečková, Neff, Pecinovský, Novotný, Procházka, Poláček, Březinová, Rečková, Šlechta, Oščádal. Dost dobrý, řekl by zasvěcený teenager, jenže takových moc není, a tak to řeknu já.

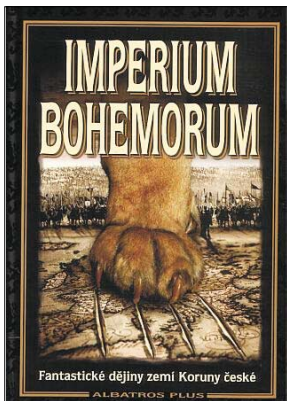
Podstatnou myšlenku pronesl na křtu Ondřej Neff. Vzpomněl na antologii *Labyrint*, která zahrnovala ty nejlepší autory z 50. let americké sci-fi v jedné knize, sjednocené po všech stránkách. A právě to se povedlo i *Albatrosu*. Kniha vypadá krásně a snad je i plná dobrého čtení.

Já už se začel, a tak nemohu než sdělit první dojem z úvodní novely V. Kadlečkové – *O snovačce a přemyslovi*. Už název dává tušit, odkud vítr vane. Zpracování je ale zcela netradiční a, co můj literární smysl může soudit, velmi kvalitní. Dílko by se klidně dalo zařadit i do konkurenční antologie o městské fantasy.

Kadlečková zde zasazuje přímý úder Lukjaněnkovi a jeho *Hlídce*. Jsem zatím na samém pokraji, ale pokud se nestane něco nepředstavitelného, Vilma vyhraje na celé čáře. Její magická stránka naší zemičky má snad ještě propracovanější kořeny a ona národnostní struna, na kterou Lukjaněnko hraje, není ani zdaleka tak patetická. Vilma je v plné formě a už kvůli ní se bude na knihu vzpomínat a třeba podle ní vznikne i nějaký LARP, protože po podobném zpracování přímo volá!

Více až to dočtu, a že bude o čem psát. Pak přijde Neff, Novotný a další. Přiznám se, že ani nepamatuji, kdy jsem se naposledy podobně těšil na českou knihu.

Šumar



Nocař

Jak, kupříkladu pomocí psychoanalýzy ukazuje Jan Stern, máme tendenci své vnitřní demony externalizovat tak výstředním způsobem, že pak svých strachům šijeme šatičky a vymýšlíme, kdepak asi včera papali. Jednou z obzvláště štěpných figur (vzpomeňme Antona Szandora) je upír. Když upíří křídla zavíří, je to lepší, než když se napijete Redbullu! (Víte, že je z Thajska?) Uvedme Stokera i s myriádou parafrází, Stephena Kinga, Lukjaněnka a asi sto českých sci-fi autorů snad s výjimkou Novotného (protože Reginleif je něco víc).

Prostý koncept upíra, jak byl vymyšlen, je prostě tak dokonalý, že jen plně autističtí upíří by nedokázali lidstvo spásat za dvě své generace. No a přesto nikdy nevyhrají. Jak je to jen možné? Jak se může stát, že supermani, kteří přibývají rychleji než Talibánci pod Herátem, dostanou vždycky náklep až stydno? Že bychom tvářili v tvář masivní přesile nepřátel naší civilizace hledali opory v božském spasiteli či tajném spolku, který v počtu 60 zasvěcenců rozežene miliardu hrdlořežů zvyklých jíst trávu a spát pod kamenem, a tyto své sny promítali do upírobijců?

No, necháme analýzy, Freuda i Junga a vypravíme se do Polska. Witamy! Jiří Arlecki je jeden z těch, kteří by jednoho z výše jmenovaných potřebovali: Znuděný, otrávený, beze smyslu, bez přátel, slušně vzdělaný, přiměřeně mladý, takže má roupy nudit se při práci prodejce léčiv, místo aby se radoval, že na rozdíl od západu na východě nejsou na rabat stanoveny zákonná maxima. Přísloví praví, že když je oslu dobře, jde tancovat na led.

Je to venku! Oslík si zakřepčí, padne na pozadí, vstane z hrobu a je z něj Vesper, co má občanku na Jiřího Malinowského (když už překládáme Jiřího, proč necháváme „w“?). Je to jasné jako facka: Nocař – upír hodný loví upír zlý nezraje soucitu ni oddechu.

V reklamě na Jar nám před lety neznámý malý harant, který už je možná v pubertě, položil zásadní otázku: „Kde se bere?“ Příznejme si, ne vždy nám na to zasvěcení dokáží plně a srozumitelně odpovědět. Je jasné, že Kozaková vychází z konceptu mechanistické magie založené na zachování energií (ale bez obvyklých dovymyšleností do důsledků). Upíry považuje za symbionty, kteří se krví sjedou jako ti v Anhk-Morporku. Ale původ dědičných klanů od Skrytého a směsnost klanu Rengátů je nejasný. Kdo se s kým dohodl jakbysmet.

Což si takhle zazpívát: „V mládí jsem se učil Nocařem, jezdit s hlinou, chodit s kolíkem...“ Nedá mi to, budu zlý. Ani ne tak proto, že bych četbu považoval za promarněný čas, ale ten závěr... A v příštím díle uvidíte! A budeme muset vidět ještě

alespoň dvacetkrát, aby mělo něco takového opravdový smysl. Autorka je ještě mladá, takže bude mít na těch 8,000 stran sílu, ale přesto mám pocit, že si minimálně otluče řapíčky, až po kotníčky.

Mládí provází nezkušenost. Nejvíce je to patrné, když hlavní hrdina drží při felaci v baru pod stolem Vinařku za hlavu. Zkuste začít teď před počítačem masturbovat a uvidíte, jak rychle začnete být kolemdem nápadní! A to si troufám tvrdit, že vnější genitál všech Vás, ctěných čtenářů, je menší než průměrná upíří hlava! Dále, jeden z upírů se jmenuje Celer. To je přece dehonestace, něco jako při styku vymýšlet údu žertovná jména! Polsky se celer řekne seler, takže to asi nebude chyba překladu.

Již na straně sto jsem si poznamenal, že rozhovory jsou nějaké takové strojené. To když jsem od knihy vstal a na toaletě se začel do Mykologického sborníku. Je samozřejmě nečestné a nesportovní srovnávat s Lukjaněnkovými Hlídkami, ale Kozaková si o novodobými realitami a realističností přímo říká. U Varšavy je Emow Polsky je to Emów, takže by to mělo být přelitéřeno na Emuv, ale to by nevypadalo, že polštin je hotentotština a nemělo by to ten drive, že? Dokonce i místo hlavní bitvy – továrny – si na mapě snadno naleznete: Do ulice dáte Fleminga a klepnete na „Pokaz“.

Bitva není špatná, ale trochu mě rozhodilo, že: *Vysoká kovová překážka chránila řidiče před kulkami odstřelovačů, rozjeté vozidlo však nezastavila.* Překvapení podle mého není na místě, já také používám čelní sklo, ačkoliv betonová skruž o průměru 150 cm by také děšť nepropustila! Prostě jsme vychytralí!

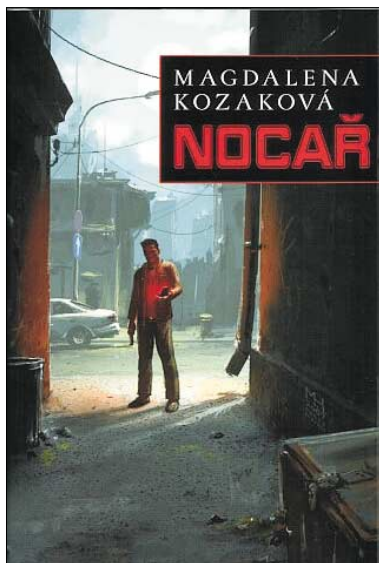
Motta a citáty. *Ja svoboděn, za zabyl, čo značit strach!*, dvakrát to Lukjaněnko ocitoval, a už mám doma Kipělovovu desku, ale přečetl jsem si autorčiny citované texty a napnelismus nepřešel v cukatúru. Úryvky ze zákonů o polských tajných službách sice ilustrují text, ale řekl bych, že zde mají obvyklou úlohu podpory statutu autora – jako, že má doma spoustu prdých knížek, mnohdy i s básničkami. Úlohu synchronicitního metavypravěče rozhodně neplní.

Za podobný nešvar považují věty v angličtině. Umím to, je mi to tedy vuřt, že se banální plky vedou v tomto jazyce, ale stále si dobře pamatuji, jak nebetyčně mi to vadilo ve Švejkovi s němčinou! To, že třetina prvních stránek Vojny a míru je francouzsky, nepovažují za omluvu, ani když zvažím, že Tolstoj také začínal na upirech!

Měl-li bych bilancovat, pak Nocař není úplně špatný, je průměrný, druhý díl bude lepší, až se Magdalena rozepíše a dovymyslí si pozadí případu s krvesajem. Pokud ukáže stejné nepochopení zásad žánru jako tentokrát, bude aspirovat na čestné jméno Jára da Kozak (viz Nešťastný Kašpárkův hrobeček) a svých dvaceti dílů se nedočká.

Vydal Triton v roce 2007.

Jarek Kopeček



KWARK

8/2007

Když v roce 1992 Henry Jenkins vydal knihu *Textual Poachers: Television Fans and Participatory Culture*, byla to bomba. Kniha vycházela z Jenkinsových dřívějších statí o fandumu *Star Treku* a navzdory rozšířeným představám akademické obce a veřejnosti neprezentovala fany jako patologické konzumenty a bláznů, nýbrž jako osobitou tvůrčinou a kritickou subkulturní komunitu. Nebylo divu, že zanedlouho po vydání se Jenkinsova publikace stala doslova fanovskou biblí.

O deset let později vyšla další kniha, která by v akademických „fan studies“ mohla představovat podobný průlom. Jmenuje se *Fan Cultures*, a třebaže ji napsal poměrně neznámý mladý lektor kulturních studií Matt Hills, zaznamenala takový úspěch, že od roku 2002 se dočkala už tří dotisků. V českých končinách byla zatím akademiky i fany zcela opomíjena, což by alespoň částečně chtěla napravit tato stručná recenze.

Hills ve své práci postihuje principy a aspekty fanouškovství v nejrůznějších rovinách kultury a společnosti. Nezabývá se pouze sci-fi fandumem, ale například také fanoušky soap oper nebo Elvise. Mohlo by se zdát, že rozhodnutím zkoumat fanouškovství v tolika zdánlivě nesouměřitelných oblastech si ukousnul příliš velké sousto. Tento komplexní přístup ovšem plně koresponduje s Hillsovým tvrzením, že člověk může být fanouškem mnoha sociokulturních produktů či celebrit současně (a že je třeba brát na to zřetel). Příznivec *Star Treku* tak může být zároveň fanouškem *Stargate* a *Star Wars*, nejrůznějších SF i non-SF děl od seriálu *Prison Break* přes superhrdinské komiksy po detektivní romány Agathy Christie, a zároveň může milovat jazz a fandit Manchesteru United. Tato představa se nám může zdát zcela samozřejmá, ale v kulturních studiích (konkrétně v etnografickém zkoumání publika) většinou nebyla příliš reflektována. Množina fanoušků daného televizního seriálu či jiného díla byla zpravidla konstruována jako množina jedinců s jediným konkrétním zájmem, aniž by bylo bráno v potaz, že zájmy mohou mít více a že tato jejich dílčí fanouškovství se mohou vzájemně prolínat, doplňovat a ovlivňovat.

Samotný Hills podotýká, že knihu nelze shrnout do několika jednoduchých myšlenek nebo závěrů. Přesto však můžeme vysledovat ještě několik dalších tezí, které se knihou táhnou jako červená nit. Jednou z nich je snaha o odbourávání nejrůznějších morálních dualismů, na jejichž vytváření se dosavadní práce o fandumu (SF i non-SF) podílely. Asi nejrozšířenějším dualismem je protiklad „dobrý“ aktivní recipient versus „špatný“ pasivní konzument. Podle Hillse nelze tyto dva aspekty v osobě fanouška nikdy zcela oddělit. Fanové jsou na jednu stranu schopni rezistentního čtení a tvůrčího přepisování primárního textu (což ve svých pracích zdůrazňoval Henry Jenkins), na druhou stranu

Nová teorie fandumu

jsou však odkázáni na konzumaci oficiálních obsahů, které jim poskytují textuální producenti a bez kterých by jejich fanouškovství nemělo smysl.

Dalším morálním dualismem, na který Hills upozorňuje, je vymezení „dobrých“ objektivních akademiků proti „špatným“ fanouškům (neschopným zachovávat si od objektu svého zájmu odstup). Tento dualismus se v akademických pracích projevuje mimo jiné tím, že akademici blahosklonně přirovnávají praktiky fanoušků (např. teoretizování o primárních textech) ke svým vlastním praktikám, ale nikdy naopak. Akademická obec přitom podle Hillse není ničím jiným než druhem fandumu. I akademici mají své „svaté“ texty, na které si nenechají sahat; i akademici své „kulturní“ texty opakovaně interpretují a přepisují; i akademici mají své názorové vůdce; i akademici pořádají pravidelná setkání s přednáškami a besedami. Tím, že se akademici zdráhají přirovnat se k fandumu, si zároveň udržují zdání vlastní objektivity, jež je ovšem do značné míry imaginární. Akademici by měli přestat tuto falešnou objektivitu předstírat, tvrdí Hills, a měli by být upřímnější – třeba i v tom, že by se ke svému fanouškovství sami přihlásili.

Jedním z největších pozitiv Matta Hillse je skutečnost, že se neomezuje na žádný jeden konkrétní přístup ke zkoumání fandumu. Naopak čerpá z celé řady akademických předchůdců jak v kulturních studiích, tak v ostatních sociálních vědách, vzájemně je konfrontuje a kombinuje se svými vlastními postřehy a dochází k novým závěrům. Fandom nahlíží mimo jiné z perspektivy etnografie a autoetnografie; z perspektivy psychoanalýzy a Winnicottova konceptu přechodového objektu; či z perspektivy marxistických konceptů užitého a směnné hodnoty. Dále na fandom aplikuje ekonomickou metaforu sociokulturního kapitálu Pierra Bourdieua, upozorňuje na podobnosti mezi fanovským a náboženským diskurzem a zavádí pojem „performativní konzumace“ pro způsob, jímž fanové zosobňují své oblíbené hrdiny či idoly. Kromě toho se zabývá principy, jimiž mohou vznik fandumu podněcovat samotné primární texty, neboli vlastnostmi, které mají společné všechny texty, jež dosáhly mezi fany určitého kultovního statusu.

Přes poměrně široký záběr a úctyhodnou četnost inspiračních zdrojů si kniha udržuje vnitřní konzistenci a logiku. Zarazit může snad jen skutečnost, že v době nových médií věnuje Hills minimální pozornost internetovým komunitám fanoušků. Opomíjení virtuálního fandumu bychom mohli ospravedlnit jedine tak, že bychom internet chápali jako neutrální médium, do něhož se beze změny překopírovaly principy „fyzického“ fandumu. Takovéto vnímání online komunit ovšem Hills v závěrečné kapitole explicitně zamítá. Nezbyvá nám tedy než chápat tento rozpor jako nevyslovený příslib do budoucna a doufat, že časem se dočkáme další Hillsovy práce, která by tuto drobnou mezeru zaplnila. Už první kniha je ovšem pro svou komplexnost a důkladnost nejen průlomem v oblasti akademických „fan studies“, ale také povinnou četbou pro všechny fany, kteří se nad svým fanouškovstvím chtějí zamýšlet v exaktnějších než „common-sensových“ pojmech.

Matt Hills: Fan Cultures. London, New York: Routledge, 2002. 237 stran, brožovaná.

Milan Pohl

Vzpomínka na Krhúty

V roce 1957, před padesáti léty, v piseckém hotelu Bílá růže zažívala splín, zaviněný do značné míry dlouhým čekáním na vrchního, skupinka literátů. Patřili k nim Oldřich Kryštofek, Ladislav Novotný, Josef Vagaday a Ervín Hrych. Tu vstoupil Jan Kloboučník a seznámil je s Prakršnem, výmyslem to spisovatele Theodora Adalberta Rosenfelda (22.4.1891-4.8.1969), který psal pod jmény Bohdan V. Šumavanský a T.R.Field, a má pamětní desku v Ostrovní ulici v Praze 1. Tím bylo zahájeno krhútské národní obrození, na kterém měl největší zásluhu Ervín Hrych, tehdejší pracovník zahraničního oddělení Svazu československých spisovatelů a dnešní avatár. Na schůzky literátů s dalšími přáteli, nejčastěji v Klášterní vinárně na pražské Národní třídě, naproti sídlu Svazu spisovatelů, přinášel kapitoly z krhútské historie, které od roku 1962 otiskoval časopis Plamen. Ne všem však kápli do noty a pod vousy. Bylo třeba petičního dopisu 28 hrdinů, kteří na Prvního máje roku 1966 požadovali vydání Krhútské kroniky, této skutečné Bible krhútského národa. (Některí ze signatářů to později dotáhli hodně vysoko, jeden se stal předsedou českého parlamentu, jiný předsedou mezinárodního PEN klubu). Kniha skutečně v roce 1967 vyšla a obrátila na víru pravou mnoho ateistů, bezbožníků, nevěrců i nevěrníků, záhy však upadla v nemilost a stala se nedostatkovým zbožím. Po roce 1969 bylo totiž na Krhúty pohlíženo s podezřívavostí a jejich zbytky se uchýlily do amatérského krhútského Národního divadla Dostavník. Rozmach z let šedesátých se po pádu režimu již neopakoval, jeho roli převzal jiný fenomén, totiž Jára Cimrman, vymyšlený stejně oprávněně jako Krhúti. Je však jedinec, kdežto Krhúti jsou celý národ. Obojí v létech normalizace přispívalo svou humornou absurditou k zachování zdravého rozumu, kterého bylo zejména tehdy tolik zapotřebí.

Pro ty, kteří se s Krhútskou kronikou dosud nesetkali (1. vydání Československý spisovatel, Praha 1967, poslední Adonai s.r.o., Praha 2003), uvádím několik základních informací, určených však i jejím znalcům.

Krhúti do země, kterou nyní nazýváme svou vlastí, podle nejstarší krhútské kroniky Chrta Drdy přišli společně s praotcem Čechem a prastrýcem Lechem. Lecha zanechali v Polsku, Čecha v krajině kolem Řípu a sami pokračovali o kousek dál, kde se smísili s původním obyvatelstvem Mrtonohů v poměru 3,14159:2,71828 (čti pi-je, Krhúti opravdu rádi pili, což jim zůstalo dodnes, dokonce zavedli měrnou jednotku pro žízeň, kterou je žiž). Údaj o poměru smísení s Mrtonohy, uvedený v Krhútské kronice, totiž 3:1,572, se podařilo zpřesnit až v poslední době zásluhou tzv. genetické archeologie.

Podle druhé krhútské kroniky Kance Trha byl Krhút synem (nemanželským?) knížete Čecha. Třetí krhútský kronikář Vrba Hrbata líčí, jak tento mladík utekl s dcerou váženého českého

vладыky Mrzenou a založil s ní nejen krhútské hlavní město Ejčí pod Mejknínem, ale i celý krhútský národ.

Je málo známé, že po mnoha létech Krhúti vstoupili i na český trůn. Po smrti Habsburka Ladislava Pohrobka, tohoto potomka ve druhé generaci šelmy ryšavé císaře Zikmunda Lucemburského a v šesté generaci krále železného a zlatého Přemysla Otakara II., Čechové usoudili, že mají Přemyslovců i Lucemburků dost (Záviš a Hus by o tom mohli vyprávět!), o Habsburcích ani nemluvě, sáhli proto před tyto dynastie a zvolili si za krále Jiřího Podbrada z Kundstadtu, ve dvacáté šesté generaci potomka Krhúta Pivoje a Kazi, dcery knížete Kroka. Pokus založit předpřemyslovskou dynastii však nevyšel, hlavně kvůli odporu evropských panovníků v čele s papežem, kteří nepřekousli Jiříkův návrh na zřízení Evropské unie. Bylo pro ně totiž naprosto nestravitelné, aby byli podřízeni flámovské byrokracii v Bruxelles. Také při následné volbě českého krále stavové setrvali na odmítnutí dosavadních dynastií a raději se obrátili do země

Lechovy (Lech byl bratrem knížete Čecha a jako takový strýcem Krhúta) a zvolili králem Vladislava Jagellonského, syna polského krále, což bylo Dobře (bene).

Hlavou krhútského národa je avatár boha Lomikela, kterému v neděli a ve svátek pomáhají národ spravovat věrozvěsti.

Krhúti se od nepaměti dělí na několik rodů, kterým se někdy říká „šupy“. V čele každého šupu stává volený šupák, nazývaný též bujar nebo hordubal. Z původních rodů se dochovali Moroňové, Krombožinci, Klátinci a Drškové, vyhyнули Pištorové a Prkolové, stejně jako kočovný rod Maršičků. Hordubalové pomáhají avatárovi spravovat národ ve všední dny. Je tak zajištěno, že každá porucha národa bude spravena, ať je všední den nebo svátek.

Některí náčelníci rodů se proslavili i v českém prostředí; na vlastní oči jsem viděl publikaci podepsanou: Hordubal Karel Čapek.

Prakršno

Krhútské náboženství, které se někdy nepřilíhlo přesně slučuje s pojmem Prakršno, spočívá především v kultu boha Lomikela, který jest jediným dokázaným staroslavným bohem potrubí a kanálů. Křesťané staví na počest svého boha chrámy, muslimové mešity, Krhúti staví kanalizace. A jako chrám má být ukončen věží se zvony a mešita minaretem, kanalizace má končit čistíčkou. Krhúti tak jako první vytyčili přechod od nehygienického středověku plného morů a výkalů v ulicích do hygienického novověku plného sporů a oskarů v televizích. Lomikelovy kanalizační chrámy vybudovala již sterá města a tisíce vesnice, a to i tam, kde si jejich sakrální funkci neuvědomují.

Krhúti se neradi modlí, ostatně lézt do kanálů za účelem modlitby není žádná sranda, natož náboženství. Převzali proto zkušenost buddhistů, kteří se modlí pomocí modlitebních mlýnků. Modlitbou je každé spláchnutí, po kterém Lomikel v potrubí spokojeně zouráčí.

Družkou Lomikelovou je bohyně Kvakev, která se tvarem podobá nejspíše staré škebli. Je jedinou bohyní rodu mužského a jako takový patronem gayů. Na její počest se páli záha a kreslí kosočtverce. Padne-li Lomikel na Kvakev, dochází k ponikvě.

Prakršno je rovněž věda o kmihu, motání a cucích. Když se o ní dozvěděl Galileo Galilei, již jako útlé robě odvodil vzorec pro dobu kmihu v závislosti na délce provazu viselce. Díky tomu ho o několik let později krhútský učenec Wich-terle Pačes z Akademie běd, ovesnosti a čumění pozval na přednášku do Ejčí pod Mejknínem. Když ji s velkým úspěchem přednesl v baru U Prnty Prkoly, kam přišla stolní společnost skoro úplná, při odchodu v pozdních nočních hodinách časného rána rozvinul experimentálně tuto vědu i v oboru motání a prohlásil o zemi: „A přece se točil“ O lidovosti Prakršna svědčí skutečnost, že v oboru cukatúry bádal i populární klaus ejčského stálého cirku Verych Vosk, používající pseudonym Vhrdo Prs, který to později dotáhl až na věrozvěsta.

Všechna velká náboženství mají dny svátků, charakterizované především tím, že se nemusí pracovat. U křesťanů je to neděle, u židů sobota, u muslimů pátek a u zednářů (zedníků) pondělí. Kromě toho existují i četné mimořádné svátky jako Vánoce, Velikonoce, ramadán, Beltain, Svátek práce (ve kterém se nepracuje!) a podobně. I tady jsou Krhúti samorostlí. Rozhodli se slavit každý měsíc a jako bytosti exaktní zvolili data 1.1., 2.2., 3.3. až 12.12. Protože šťastné číslo Krhútů je 6 a svátků je 12, jsou tedy každý rok dvojnásobně šťastní (2x6).

Krhútská diaspora

Po bojích mladokrhútů se starokrhúty a následně ekologické katastrofě zanikla celá velká epocha krhútského národa. Jako po každé historické události následovala rozsáhlá emigrace. O její velikosti svědčí například fakt, že 76. skupina krhútských junáků se vydala do Čech, kde se usadila ve městě jižně od Prahy a začala tam vydávat časopis Chlístor (jak známo, chlístorem Lomikel rouráčí).

Jiná skupina vedená bujarem šerífem Akčildejem zamířila ke starobylému městu Pluzní (po pluzních se Lomikel pohybuje cukavým pohybem) a na březích řeky Uslavy (aby mohli slavit až do úplného uslavení) rozbila tábor, který nazvala Dudlaj. Rozbitý tábor emigranti zakrátko opravili a žijí tam dodnes.

Drškové se rozptýlili po celé zemi, mnozí z nich udělali místní i nemístnou kariéru, a někteří to dotáhli až do parlamentu.

Hned několik výprav směřovalo na Moravu. Kopec Špilas (hned vedle Petrova) obsadili sektáři rapla (to je krhútská vědecká hodnost) Čiči, kteří se izolovali (a jen občas se vydali z role šmirglem na prýgl), a po staletích se jejich řeč změnila tak, že již nepřipomínala krhútsčinu ani moravštinu, takže ji okolní národy hanily.

Další proud exulantů se usadil v krajině jižně od megalitického sloupu, který domorodci nazývali Hřebenáč, a na východ

od města Adamoviče. Bajajná, dosud neurbanizovaná krajina plná jeskyní, propastí, Pekelných jícňů, Rasoven, Hladomoren, Krvavých skal a Čertových oken se jim velice zalíbila a nazvali ji Moravská krása. Připomínala jim lesy Zdaravášovy, jen fauna a flóra zde byly jako na just jiné než vinohradská. Ve dne klímal a v noci binar v korunách vrbenských kmínků a topolánků kalousek, sovák a sýs, hvízdal a pellar karpatský pták kohák, jařab, olša a lipčik dosahovaly kořány až k vodňanskému potoku (plnému štuk a karásků), který hlasitě grygar po kramelech, kosatík opojně vaňel, zemani, baueři a dvořáci, které ráno budil kohout hubač, pěstovali na gruntorádech cibuli a srstky smetanové chuti, na stránských lukeších hrabal paroubek talašem kupku suchého senátu. Ve velkoborském hvozdu, o který se staral rázovitý a inteligentní kaprál fořtik, pobíhal po měkkém macháčku nejeden daněk, jelínek či tajemná liška, v létě tu a uhe obtěžovali obyvatele komárci a mušky, v chaloupce šenkyřík vytácel saudky piva a na přání bystrově přidal na preclík med nebo medek, v uličné kovárně rampasil železný hammel kovařika, ve škole kantůrek a kantůrčice vzdělávali žáčky i dědečky, vaculík páral a cimický cmíral, a každý volný podaný měl ze všeho švandu a někdy dokonce švandrlíka. Místy však bývalo i nebezpečno. Procházka byla riskantní, číhal zde totiž rýt šmoldas a pobuda říša, který si každý měsíc přijížděl pro lup i károu. To však byly výjimky.

Krhúty nejvíce zaujaly jeskyně protékané vodami, které jim připomínaly kanály, pokládali je proto za zvlášť vznešené katedrály gotta Lomikela. A když našli škeble perlorodky, vtělení to bohyně Kvakev, ve vodách Ostrova, které se pak ztrácely pod zemí a vytékaly o několik kilometrů dál jako ponorná říčka, usoudili, že v tajemných hlubinách země se Lomikel spojuje s Kvakvem, a říčku nazvali Ponikva.

Exulanti se neomezili jen na země koruny (haléře byly již zrušeny) české. Ctitelé bohyně Kvakev se dostali až do Francie, kde byli přátelsky přijati, protože zde pro ně připravil půdu (a pro některé i suterén) Hanouch Jelínek svým příkladem žalobeje do francouzštiny. Když zjistili, že ve Francii je snesitelná lehkost bytí, usadili se zde natrvalo a začali vyrábět devocionálie v podobě pojízdných vehiklů opatřených vpředu markovem kosočtverce. Výroba záhy dosáhla takového rozsahu, že se nedostávalo záhy na pálení a musela být nahrazena benzinem nebo nefftou.

Uctívači Lomikela pronikli do Německa i Řecka, New Yorku i Nového Zélandu, Austrie i Austrálie, Indie i Indonésie a na mnohá jiná místa, pro jejichž výčet zde nemám dostatek prostoru, odvahy ani inteligence.

Zdravé jádro Krhútů však zůstalo doma a umožnilo tak národní obrození tohoto neprávem zapomenutého, ale právem myšleného národa. A protože Krhútem se může stát každý, pocítí-li nutkavou potřebu (článek I. odstavec 1. Pravidel krhútského národa, ve znění novelizace z 18. ledna 1990), tento čacký národ bohdá nevyhyne.

**S pozdravem Štípem klekce
Pavel Weigel z rodu Klátinců,
věrozvěst**

NEHVĚZDNÝ NEBULVÁR čili na svatého Martina posvícení začíná

V Přivětících, našem chalupářském ráji, je tomu tak. V Radnicích mi důchodci, v létě vyseďávající na lavičce, slibovali skvělé přivětické posvícení. Nemýlili se. Akci, na níž jsme se dostavili po konzumaci domácí tříkilové kačeny, pořádal místní dobrovolní hasiči. Kachnou nás obdaroval přivětický soused. Museli dorazit dva rodinní příslušníci navíc, jinak bychom posvícenský oběd nespořádali ani za týden. Buřča s Rozárkou blaženě olizovaly kostičky, my hekali. Člověk, jehož útroby si navykly denně zpracovávat v akci nabízené hypermarketové pochutiny, je na domácí krmi zcela nepřipravený.

A to jsme měli večer absolvovat posvícenskou zábavu a pokud možno tančit až do příštího dne. V mém případě zcela nemožný nápad. Po jarním pádu ještě zdevastovaný pohybový aparát se k vidině tanečku stavěl jako hroch k nácviku spartakiády. Přesto jsem se dostavila na místo. Zakoupili jsme i lístky do tomboly.

Sál místního pohostinství jistě pamatoval lepší časy. K nabubřelé parádě městských plesů měl stejně daleko jako Jirásek ke Strugackým, ale ta atmosféra! Lidské teplo, spříznění duší, soudržnost. Kamna, naložená pevnými palivy, žhnula.

Vybrali jsme si stůl co nejdál od hudby. Místní občané slavili s plným nasazením. Vyhráli jsme mycí prostředek na nádobí a červenou propisovačku. Nálada gradovala už dlouho před půlnocí. Hudební skupina Kabáti by měla být potěšena. Ač se jedna její nahrávka neumístila v soutěži o europíseň na nějak významném místě, existuje perla tvorby čili třesinka na dortu, a je na českém venkově oblíbená. Tento jev jsem zaznamenala už v Kránsnovsi, přivětičti ho ale dovedli téměř k dokonalosti. Je to cosi o pranici snad i sekerou, námět částečně jako z fantazy. Většinu posluchačů uvádí text do vytržení. Jsou-li v tomto stavu přivětičti, vylezou na stůl a zpívají, až se Křivoklátsko třese. Při prvním provedení zmíněné skladby přinesli starostovi obce stůl do středu parketu. Představitel obce si svoje odezpíval pěkně nahore a obklopený svými voliči. Báječná ukázka úspěšnosti komunálního politika. Při dalších opakováních se na stůl vyvíhнул, kdo to zvládal, a já byla tělesnou zdatností spoluobčanů vyvedena z míry pro zbytek večera.

Aktivita tohoto typu jsou náročné, zvláště má-li člověk na vzpomínání pouze neděli. Přivětice jsou obec natolik pozoruhodná, že po posvícení se tam drží i pěkná. To znamená, že muži, kteří se po bále nacházejí v provozuschopném stavu, jsou povinni dorazit do hospody v pondělí před devátou hodinou dopolední. Ženám je přístup povolen až po obědě a domnívám se, že to je ústupek nově nastupující době.

Nápor na celkovou kondici, jaký zvládnou náтуры odolné, hrdinsky založené. Takoví junáci se nacházejí na Rokycansku. Mohli by klidně reprezentovat vlast, světaří, případně Zeměkouli na nějakém meziplanetárním klání. Bude-li někdy příležitost.

Popíjecí akce jsem se radši neúčastňovala, ani v době, kdy byl výčep ženám zpřístupněn. To, co jsem zaslechla v tele-

fonu, se mi jevilo jako zvukové kulisy slévárny v plném chodu. S hudbou a zábavou to mělo asi tolik společného jako posezení s tlupou rozrušených vorvaňů. Dobře informované kruhy mě zpravily o tom, že i na pěkné se lezlo po stolech. Opět jen stačilo spustit výše zmíněnou melodii. To by možná stálo za výzkum. Pravděpodobně se projevuje tradice. Proč ne, když má Morava Jízdu králů, můžou něco extra mít i v západních Čechách. Za sto let uvidíme. To už bude natočený minimálně patnáctý díl Rockyho a borec Sylvester bude boxovat na kolečkovém superkřesle.

Přivětičti chlapi osvědčili, že nejsou žádné chudinky. Vydrželi až do půlnoci.

Jakmile mě přešla žízeň a bolest v nohou se ustálila na snesitelné míře, dozvěděla jsem se, díky mejlíku od Jiřinky Vorlové, že se chystá Minicon. Nebyť včasné informace, akci bych prošvihla.

Plán přesunu byl propracovaný za spoluúčasti osob v Praze léta žijících. Ne že bych se v naší stověžaté vůbec neorientovala, ale znám ji na straně od Bolky, což je naproti příjezdu od Mostu, a výjezd na Beroun je taky z ruky. Tím pádem je všechno obráceně a kdo neví, co to jednomu udělá s hlavou, nechť strčí hlavu do včelína a poslouchá ten hukot. To je ono.

Z vozu jsem vylezla na Plzeňské na stanici tramvaje, abych vzápětí zjistila, že v trafice je zavřeno, tudíž si jízdenku nekoupím. Po dvou pokusech a jednom telefonátu na DP hl. města Prahy jsem využila dobrodiní nákupu přes mobil a bylo mi umožněno pokračovat ve směru Anděl. Do blízkosti této známé křižovatky jsem se v minulosti jistě dostala, ale nějak mi unikalo, kde to zrovna jsem. V mé paměti se udržel žlutý barák s podloubím a automatem na ochrany. Nevím, proč mi v mysli uvízlo zrovna tohle, ale já onu stavbu u Anděla očekávala. Marň. Vystoupila jsem mezi vysokými budovami ze skla a železa. Připadala jsem si tak trochu jako na Můstku, kde mám pocity jako oškubaná skalára na dně akvaria. Sklo a železo čnějí kamsi do výšky a kolem mojí nepatrné maličkosti se vlní všelijaká lidská exotika. Možná se v blízké budoucnosti rozšíří budovy ze skla a železa po celé Zemi, vesnice nevyjímaje. Člověku nezbyde než si zvyknout. Z chlíva vyběhne na pojízdné schody a nechá se vynést do dvacátého patra. Když cestou zahlídne sluneční paprsek, posedne toho dobráka záchvat romantiky.

U Anděla, zmizelého v dějinné propasti, se dali spatřit i jedinci stejně pomatení jako já. Někteří i více. Možná nás toho andílka hledalo víc. Pak se mě jedna slovensky mluvící milá paní ptala, jakého mám operátora, a kdosi mě obdaroval letákem o oblečení. V ruchu dělníci klidňáko budovali vánoční tržnici a já marně hledala tramvaj, kterou jsem měla jet na Staroměstské náměstí. Že se pokouším o nesmysl, mi došlo, protože pod orloj tramvaje nejedzí. I vydala jsem se do metra. Stačilo jednou přestoupit a zapochodovat si pod Můstkem. Když uvážím, jak mi chůze pořád nedělá dobře, zdůrazňuju tím, že onen pěší přesun byl důkazem mé náklonnosti ke SF.

Znalci mi telefonicky doporučili výstup z metra ve směru Platněřská ulice. Vylezla bych tamtudy, kdyby ovšem něco takového existovalo. Já ceduli s takovým nápisem nenašla. Tak jsem vylezla jinudy a poznala ulici Žateckou. A důkladně. Během hledání Městské knihovny jsem v této ulici byla minimálně třikrát. Jména ostatních komunikací mi už vypadla z paměti. Procházela jsem jimi rovněž. Příznávám, že jsem v těch slavných končinách přímo kroužila. Pletli mě soustavně projíždějící koně. Těch mám na vesnici dost. Nechápu, že přijedu do Prahy a koně jsou kolem mne zas. Moc jsem se nerozhlížela, přesto jsem si jistá, že magistrát má v oněch končinách víc budov, než by se mi mohlo líbit. Obcházet to kolem dokola je fuška. Když jsem narazila na kašnu, ulevilo se mi velice, jen mě nenapadlo, že Minicon se koná v suterénu. Já si vyšlápla vzhůru, tak jsem se vracela, ale jen maličko.

Zrovna se probíralo pořadí autorů a bylo i besedování. Moc pěkně se to poslouchalo. Vydřela bych. Pohled na hodinky mě stáhnul zpátky na zem. Na chalupu daleko, tohle měla být jen zastávka u cesty. Così jako piknik pro duši, vyprahlou všedními dny, daleko od scifistického dění. Většinu času jsem ale promrhala pobíháním po Žatecké ulici. Se smutkem v očích jsem se rozloučila se sálem a opět se pustila do hledání tramvajové zastávky. Předem prohranou bitvu jsem vzdala hned potom, co mě oslovila kolemjdoucí Japonka. Ptala se mě na cestu! Té ženě jsem rychle přivodila záchvat naprostého zoufalství. Snad jsem na fleku propadla šílenství z vyčerpání. V děsu a zmatku a vědoma si, že anglicky umím možná dvacet srozumitelných slov, spustila jsem německy, čímž jsem onu cizinku zjevně zaskočila. Patrně netušila, že Bolka je poznamenána Německem. Ta paní určitě neuměla česky, německy taky ne a koukali by všichni, jak vypadá Japonec, když vyvaluje oči. Prchala jsem k metru a doufám, že japonská turistka už se probírala z úžasu. Taky se mohla přetransformovat na solný sloup, ale to jí nepřeju. Nikdo by ji nezaregistroval, neboť v našem hlavním městě je takový bláznec, že by si i zkamenělého slona všimli až potom, co by ho chtěli odtáhnout kvůli poplatkům za parkování.

Příznávám, Praha mě zklamala. Nic není, jak bývalo. Co zůstalo, to si částečně nepamatuju. Co si pamatuju, leží jinde, než očekávám. Chápu to jako znamení. Jsou jedinci pro Prahu nevhodní. Mně jsou souzeny spíš ty lesy a asi i kopce, po kterých pořád šplhám velice nerada. Když se ale cestou do Plzně rozhlídnu a vidím kraj, který se pěkně vlní až k obzoru, vůbec mě to moje pražské pomatení nemrzí. On ani ten Most není zcela děsivý, když se na něj kouká zdálky. Ve slunci se leskne, jako by byl z mramoru. I Krušné hory mají svoje kouzlo. Teď jsou místy bílé od sněhu, místy tmavé a hlavně nevyumělkované. Když potom zírám na telku, často vidím pořád slavnější Chobotnici pana architekta Kaplického. Vzpomenu si na křižovatku u Anděla, na její ztracené kouzlo a nejsem si jistá, zda se naše hlavní město ubírá tím správným směrem. Moje bájná jmenovkyně kdysi jedno moc slavné město viděla, já ale tak optimistická být nesvedu. To, co se dere do mých představ, bych do učebnic nezařadila ani v tom nejčernějším snu.

Libuše Čermáková

LIDŠTINY: Testování na lidech povoleno?

Tolikrát v dějinách se testy čehokoliv prováděly nejen na zvířatech, ale i lidech. Je známé, že například když US Army zkoušela atomové zbraně, „zapomněli“ se poblíž vojáci, aby se pak vidělo, co to s lidmi udělá... a takových případů se odhalilo a ještě asi víc neodhalilo... ono pověstné máslo na hlavě mají zřejmě úplně všechny armády na světě, a nejen armády: co takové medicínské a psychologické testy?

Celkem eticky diskutabilní je i experiment – skutečně „čtení myšlenek“, kterým se zabývají němečtí vědci z Bernstein Zentrum für Computational Neuroscience v Berlíně a jsou už prý s výzkumem celkem daleko – podle jejich slov už se dokáží naučit číst myšlenky zkoušených lidí. Přešli od identifikace aktivity určitých oblastí mozku k vlastnímu čtení obsahu těchto mozkových aktivit. Šílené?

Experiment vedoucí k tomuto až zručnímu čtení začal v roce 2005 na 21 dobrovolnících, kteří ovšem vůbec neměli tušení, oč tady jde a jakým pokusům jsou vystaveni. Jak tohoto utajení vědci docílili a jaké nenápadné přístroje použili, se neuvádí. Pokusné osoby dostávaly řadu jednoduchých úloh, jejichž řešením bylo vybrat jednu ze dvou variant. Samozřejmě, že se měla vybrat ta správná, ale pro výzkum to vlastně nemělo až takový význam.

Zadání byla skutečně jednoduchá – například vybírali, jakou matematickou operaci musí provést s čísly, která se objevila na monitoru, které tlačítka mají zmáčknout ... a vše na čas a při této jejich mozkové činnosti a bez jejich vědomí vědci zkoumali aktivitu jejich mozků – pomocí magnetické rezonance a počítačové tomografie – jak taky jinak.

Těmito pokusy vědci získali data k tomu, aby dokázali ne přímo číst myšlenky, ale dovedli odhadnout odpověď zkoumaného. Podle nich se totiž záměry člověka na to, jaká bude jeho odpověď na jednu z variant řešení úlohy, nejdříve ukládají jakoby do „vyrovňovací paměti“, která je v kůře čelního mozkuvého laloku.. Skenováním mozku získali vědci množství obrázků, které mohli dále porovnávat a analyzovat, a objevili v kůře čelního laloku místa odpovídající některé z variant řešení úlohy.

Takovéto čtení myšlení bude prý zavedeno na letištích, při policejních vyšetřováních... Ve sci-fi románech a filmech existují telepati, kteří mají většinou nějaký morální a etický kodex a tím se musejí řídit, budou ho mít i lidé využívající přístroje ke skenování myšlenek? To je otázka. Odpověď „Ne“ se celkem sama nabízí a to na základě předchozích lidských zkušeností s různými zneužitými vynálezy.

To je věda a vědecké testování na lidech, jenže v našem životě se setkáme ještě s testováním lidí mezi sebou. Proč si to lidi dělají? Třeba rodiče chtějí otestovat chytrost či odvalu svého potomka, takže mu připraví určitou situaci a čekají, jak bude reagovat, nebo ho odvedou na testování IQ k psychologovi.

Šéf chce otestovat poctivost svých zaměstnanců, když jakoby náhodou pohodí na chodbě peněženku a skrytě sleduje reakce kolemjdoucích lidí... učitel si tajně testuje žáky... testují se mezi sebou i partneři anebo budoucí partneři.



Civilizační šok: Vyprávění pojaté jako příručka pro potenciální emigranty

Dnes začneme opakovacím testem probrané látky. Výsledek vyjví, jestli už jste zralí na emigraci do Ameriky. Pokud odpovíte ANO víc než dvanáctkrát, měli byste si celou věc ještě nechat projít hlavou. Pokud odpovíte ANO méně než šestkrát, kupujte letenky.

- 1) Nejlepší vánoční cukroví peče nikoliv vaše žena nebo tchýně, ale vaše maminka.
- 2) Když se před vámi v provozu motá nezkušená řidička, na nejbližší křižovatce zastavíte na její úrovni, srolujete okénko a zařvete: „Blbá ženská za volantem“?
- 3) Vytáčí vás, když vám hosté šlapou v botách po světlém obcerci?
- 4) Nesnášíte krevety, protože vypadají jako embrya?
- 5) Deprimuje vás, že všichni kamarádi, známí a příbuzní jsou tisíce kilometrů daleko?
- 6) Vyvede vás z rovnováhy, když vaše dítě při pohledu na americké pruhy a hvězdy zajásá: „Tatí, to je naše vlajka!“?
- 7) Dorazí vás, že to zvolání je v angličtině: „Daddy, it's our flag!“, neboť vaše ratolest česky neumí?
- 8) Myslíte si, že je nefér, když na vánoční oslavě v zaměstnání nemáte žádnou šanci v soutěži o hodnotné ceny, protože otázky se týkají hlavně amerických filmů ze čtyřicátých let, a protože nemáte šajn, jak se jmenují Santovi sobi? (Dasher, Dancer, Prancer, Vixen, Comet, Cupid, Donner, Blitzen, sprežení vede Rudolph, což pro neznalé je taky sob, ten s červeným svítícím nosem.)
- 9) Dělá vám potíže relaxovat při čtení knih v angličtině?
- 10) Dáváte přednost hromadné dopravě před dennodenním řízením?
- 11) Milujete procházky v lese?
- 12) Jede vám mléčná polívka víc než škeblová (clam chowder)?
- 13) Je vám nepříjemné připadat si většinu dne jako blb?
- 14) Myslíte si, že se Amíci vesměs chovají jako blbové?
- 15) Vadí vám, že nikdo z vašich spolupracovníků nezná Járu Cimrmana, Rychlé Šípy ani rabiho Löwa (Amíci to hláskují Loew)?
- 16) Tvrdíte, že není nutné mít každý třetí rok nové auto?
- 17) Při pomýšlení na plat o řád vyšší než v Čechách vám bleskne hlavou myšlenka: marnost nad marnost, vše je marnost?
- 18) Znervózníte, když vaše běžné výdaje budou řádově vyšší než v Čechách a váš dluh na hypotéce převyší v přepočtu deset melounů KČ?

➤ Tajné testování i blízkých lidí nevede k ničemu dobrému a spíše může testovanou osobu velmi ranit. Jak takovému člověku je, když zjistí, že byl pouhou součástí experimentu? Špatně. A to i když v testech obstál. Ovšem vzpomeňme si na pohádku, kde král testuje loajlnost a lásku svých dcer – „Sůl nad zlato“, tady se vytrestá i on sám jako „testovatel“. Pohádka sice dopadne nakonec dobře, ale to je pohádka, život je jiný.

Jiřka Splítková

- 19) Nesnášíte politickou korektnost?
- 20) Lezete radši na Milešovku než na El Capitan?
- 21) Jste pevně přesvědčeni, že výlet do Ameriky potrvá jen rok až dva?
- 22) Chcete být radši sólo štika v malém rybníku než jedna z mnoha štik v oceánu?
- 23) Umíte vyjmenovat všechny české krále i s letopočty jejich vlády, ale z amerických prezidentů si (matně) vybavíte jen toho posledního?
- 24) Zklame vás, když vám americká dívka odmítne dát, protože vlastníte předkožku o dva centíky delší než obřezaní Amíci?

Část dvanáctá: Chcete toho chlapečka trošku zkrátit?

Otázka číslo dvacet čtyři hezky uvozuje další kapitolu Civilizačního šoku. Protože šok se v popsané situaci zaručeně dostaví. Já jsem si myslel, že to s obřízkou v Americe není tak žhavé. Jasně, viděl jsem film Devět měsíců, kde si novopečený otec Hugh Grant dojatě prohlíží právě narozeného syna, aby zpanikařil v momentě, když opilý porodník Robin Williams zahlásí, že ho jde obřezat. Myslel jsem si původně, že jde o vtip, že ten lékař, židovský přistěhovalce z Ruska, si spletl zemi a epochu, a že americký otec Hugh Grant se ho snaží zdržet, protože obřízku nechce. Není to tak. Rodič se jen obával nejisté opilcovy ruky, nikoliv obřízky samotné.

Pokud si v Americe hodláte pořídit jiné děti než holčičky, můžete řešit tuhle situaci ve vlastní rodině. Statistiky a můj urolog shodně tvrdí, že obřezaných je v USA přes osmdesát procent mužské populace. Zbylých dvacet jsou čerství přistěhovalci, jako já. Tak až budete v porodnici podepisovat papíry, věnujte pozornost i drobnému písmu na konci stránky. A dobře si své rozhodnutí promyslete.

No to je snad jasné! slyším vaše kategorické prohlášení. Chci kluka celého, nezkráceného! Jenže co když zůstanete v Americe déle, než jste původně plánovali? Co třeba navždy? Pak můžete své ratolety zkomplikovat život. Co až se kluci začnou ve škole okukovat na záchodě a smát se tomu vašemu, že vypadá jinak než ostatní? A co teprve až ho začnou okukovat děvčata! Až se dostaví otázka dvacátá čtvrtá v reálu? Každý jsme nějak začínali a přidat mladíkovi vstupujícímu do reprodukčního věku ještě tuhle patálii může být pěkně traumatické.

V seriálu Sex ve městě je jedna epizoda, kde se Charlotte v popsané situaci ocitla. Přes své zkušenosti ještě neobřezaný kousek neviděla (kromě Samantha ani žádná jiná z dam), a tak si nebyla jistá, jak se k problému postavit. Nakonec si dotyčný mladý muž nechal kvůli sladké odměně přebytečnou kůžičku ušmíknout.

I když se nám to v Evropě zdá divně, seriál Sex ve městě nepřehání. Otázka je, proč jsou Amíci do obřezávání tak žhaví. Když prohlásíte ve společnosti, že jste celiství, začne na vás většina amerických kolegů koukat divně. Co jste to za nečistého hnusáka, že jste si ponechali předkožku? Fuj! Reakce je po-

dobná té, jako když prohlásíte, že nevěříte v boha. Hodně lidí je přesvědčeno, že bez víry nemáte vnitřní morální kompas a touláte se životem jako krvežíznivé zvíře. Ale to odbíhám... Odkud se obřízka v Americe vlastně vzala? Kromě Židů a Arabů ji historicky nepraktikoval vlastně nikdo.

Nejdřív jsem se naivně domníval, že většina doktorů porodníků v New Yorku devatenáctého století byla židovského původu, a tak se obřezávání mimoděk ujalo v celé zemi. Omyl, ten bič si na sebe Amíci upletli sami. Na začátku dvacátého století američtí lékaři usoudili, že obřízka je užasně užitečná věc. Je hygienická, sníží riziko pohlavních chorob včetně tyfu, zarděněk a koktavosti. Tohle se zalíbilo armádě během první světové války. V polních francouzských bordelech byla šance chytit syfilis víc než značná. A tak se celá generace vojáků musela nechat obřezat. Po válce to nabralo větší obrátky, protože vstoupila do hry pruderie. Dobří zbožní rodiče usoudili, že bez předkožky nebude onanie. Prostě si kluci nebudou mít co honit.

Ať už byly důvody pro rozšíření obřízky jakékoliv, na začátku druhé světové války bylo v Anglii a v USA zhruba stejně obřezaných, 40-50% mužské populace. Po válce se nůžky rozevřely. Zatímco v Anglii po válce procenta prudce klesala, v USA to šlo opačným směrem. Tvrdí se, že Anglie, finančně zruinovaná válkou, nechtěla vydávat peníze za zbytečný zdravotnický výkon, zatímco prosperující Američané si plastickou operaci mohli dovolit. Většinou ji platil zaměstnavatel v rámci zdravotního pojištění a zaměstnaneckých výhod. V padesátých letech se obřízka prováděla na devadesáti procentech chapečků a jelo to jak po másle. Obřízka je hrazená pojišťovnou dodnes, coby součást porodu. Mimochodem, účet za porodné je sedm tisíc doláčů. Pokud nejste pojištěni, ty prachy putují od vás na účet porodnice, nikoliv, jak je zvykem v Čechách, od státu na konto vaše.

Dnes Ameriku zahlcuje podprahová protiarabská nálada a stejně podprahová pro-obřízková hysterie. Tipuju si, že brzy to může být naopak. Příklad je, že arabská civilizace je užasná a není politicky korektní

(slušné) ji plošně zavrňovat, zatímco obřízka je zvěřské mučení nemluvnat. Polarita názorů se změní s razancí americké národní povahy. Porodníci praktikující dnes obřízku budou zítra souzeni o miliony doláčů za mrzačení milovaných dětí a vůbec to bude dobrý cirkus. Dávám tomu deset let. Možná jedenaáct.

Myslím, že osvětu povedou hollywoodské hvězdy. Ty si dnes vyholují hrudník a nohy (mluvím samozřejmě o mužích), jenže v rámci myšlenky trvale udržitelného růstu přijdou na to, že to je kravina. Nej-

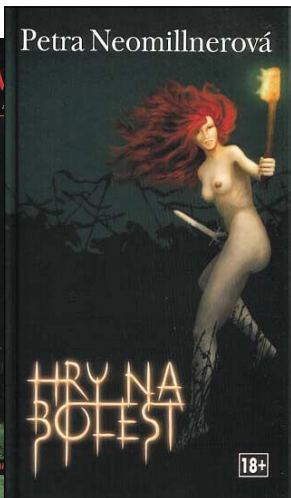
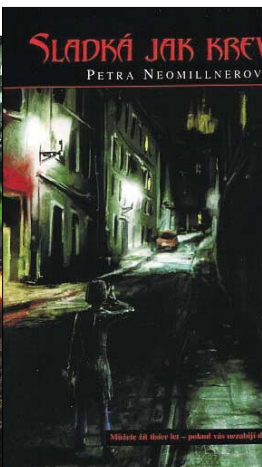
dřív si nechají narůst zpátky srst, pak se zaměří na předkožky. Populistickým tlakem donutí Kongres, aby prosadil zákony na podporu výzkumu kmenových buněk. Potom si Leo DiCaprio bude moci z několika vlastních buněk pokožky vypěstovat předkožku, neboli prostetickou náhražku, od originálu na pohmat (a geneticky) k nerozeznání. Plastičtí chirurgové, co dřív kůži šmikali, ji teď budou našívat zpátky. Nepochybuju o tom, že se trend rozšíří na většinu solventní populace. Kdo nebude mít předkožku, nebude "cool". Obřezaná zůstanou jen černošská gheta a další zástupci alternativní kulturní obce. Důležitý vedlejší efekt výzkumu kmenových buněk (když vynechám léčbu leukémie a ostatních druhů rakovin) bude zlevnění a zefektivnění plastických operací dívčích hrudníků. Na věku přestane záležet, prvotřídní poprsí budou mít ženy od puberty až do důchodu. Ale to předbíhám.

Jak už jsem se zmínil, vědecké studie ve dvacátých letech dávaly celistvou předkožku do souvislosti s astmatem, tuberkulózou, pohlavními chorobami a nezřízenou masturbací. Nové studie padesátých až devadesátých let to všechno vyvrátily. Přestože medicínský důvod pro obřízku neexistuje, nastartovaná kára se valí samospádem dál a americké nemocnice mají výkony. A pokud si někdo myslí, že to omezí alespoň tu masturbaci, ať se mrkne na American pie 2 (v Čechách je ta komedie z nějakého důvodu známá pod názvem Prci, prci, prcičky 2, sváďejícím k pomýšlení, že se jedná o pornografický film určený předškolákům). Zapamatování hodná scéna je, když se Jason Biggs v roli Jima Levensteina snaží vypustit hormonální přetlak. Používá k tomu masážní krém, jenže si ho splete s tubou obsahující vteřinové lepidlo. Ponaučení, které si divák odnese, je, že na to, aby si mladík udělal dobře, žádnou předkožku nepotřebuje. Mají-li chlapci po ruce lubrikační prostředky, ani chirurgovy nůžky nepomůžou. Možná to Amerika myslela dobře, ale bohubilý záměr selhal.

Vidím, že už jsem se o tom kousku kůže rozepsal až příliš. Snad vám to jednou pomůže v rozhodování, jak naložit se svým narozeným v Americe.

Martin Gilar

Petrobrani,



aneb komu se podařilo vydat tři knihy během deseti dnů?

Časem s vědou - astro-fyzikální listopad Z událostí, které změnily náš svět

S myšlenkou využít k zapálení termojaderné (slučovací čili fúzní) reakce tepla uvolněného při výbuchu klasické (štěpné) jaderné pumy přišel Edward Teller již za války. První termojaderný výbuch pak provedou Američané **1. listopadu 1952** (některé prameny udávají 16. 11.). Má ekvivalent 3 megaton trinitrotoluenu (hirošimská bomba měla okolo 13 kt TNT). Z tichomořského atolu zbude 150 m hluboký a 1,5 km široký kráter. Zatím ovšem jde jen o nepřenositelnou konstrukci – jakousi obrovskou tlakovou lednici (krychle o hraně 8 m a hmotnosti 65 t), udržující těžší izotopy vodíku deuterium a tritium (proto označení vodíková puma) v kapalném stavu, ale poněvadž se při slučování lehkých atomových jader uvolňuje ještě větší energie než při štěpení jader těžkých a nadto – na rozdíl od štěpné reakce – lze sílu výbuchu prakticky neomezeně zvyšovat (jaká to vnaďa pro zelené mozky), schůdnější varianta (přes deuterid lithný) na sebe nenechá dlouho čekat. Člověk otevřel další Pandořinu skříňku.

„Po svém zvyku jsem jednoho večera pozoroval nebeskou klenbu, jejíž vzhled mi byl dobře znám. Byl jsem velmi udiven, když jsem blízko zenitu v souhvězdí Kasiopeje spatřil zářít neobyčejně jasnou hvězdu. Byl jsem tak překvapen, že jsem nemohl uvěřit svým očím...“ vzpomíná Tycho Brahe (toho času student filozofie, práv a chemie v Kodani) na **8. listopad 1572**. Tato hvězda (víme dnes, že supernova) několik dní zářila tak jasně, že byla k spatření i za bílého dne! Z dohledu prostého oka zmizela po 18 měsících. Právě při jejím studiu mladý Brahe definitivně propadl astronomii. Knihou (*De nova stella*, 1573), ve které mj. poprvé použil termínu „nova“, nejen vtrhl rovnou mezi astronomickou elitu, ale naboural i vžitou představu o neměnnosti hvězdného nebe. Cenný spis o Tychonově hvězdě (jak jí říkáme dnes) s podobnými závěry vydal roku 1574 také Tadeáš Hájek v Praze (a roku 1904 o ní napsal doktorskou práci astronom a politik Milan Rastislav Štefánik).

Zatímco po objevu radioaktivity (1896) fyzikové pilně studovali radioaktivní reakce nabízené přírodou, Ernest Rutherford ve své manchesterské laboratoři začal zkoušet, co se stane, když rychle letící částice alfa (uvolňovaná při radioaktivním rozpadu velmi těžkých prvků) čelně narazí do jádra jiného atomu, kupříkladu dusíku (ve vzduchu). Rozbije se zasažený atom, nebo se jenom odpálí, jako když se srazí dvě kulečnickové koule? Když začal ozařovat dusík, zjistil, že přitom vznikají protony a že zdrojem těchto protonů je sám ozařovaný dusík... Když pak změřil délku stopy tohoto dusíku ve Wilsonově mlžné komoře, nemohl se dopočítat. Stopa byla kratší, než vyplývalo z teorie! Připomínala spíš dráhu stejným způsobem odraženého kyslíku – ten má stopu kratší, poněvadž má těžší jádro.

To se stalo **9. listopadu 1917**. Po pečlivém prověření pak v červnu 1919 Rutherford v práci nazvané *Nepravdělný jev*

v *dusíku* popisuje první uměle realizovanou jadernou reakci na světě: Dusík zasažený částicí alfa dává kyslík a proton. Sen dávných alchymistů se naplnil (jakkoli podstatně jinak, než si představovali).

Po studii fyziky v Oxfordu si Henry Moseley (narozen **23. listopadu 1887** v jihoanglickém Weymouthu) v Rutherfordově laboratoři v Manchesteru sám našel výzkumný program: zkoumat rentgenová spektra všech prvků v periodické tabulce od hliníku po zlato. Z toho roku 1913 (šestadvaceti-letý!) objevil závislost mezi kmitočtem určitých spektrálních čar prvku a počtem protonů v jeho jádře. Upřesnil tak periodický zákon prvků v tom smyslu, že rozhodující pro postavení prvku v periodické tabulce není jeho atomová hmotnost (jak pravil Mendělejev), nýbrž protonové číslo. Další práci tohoto nesmírně talentovaného vědce (a jistě i budoucího nositele Nobelovy ceny) přervala smrt na frontě první světové války – padl v létě 1915 při ofenzivě Britů na tureckém poloostrově Gallipoli.

V létě 1967 byl v britské Cambridgi zprovozněn nový radioteleskop, největší toho druhu; na ploše takřka dvou hektarů se tyčilo přes 2000 vzájemně propojených anténních dipólů s vysokým časovým rozlišením. S ním pracující tým vedl profesor Anthony Hewish v čele několika absolventů místní univerzity. Mezi nimi čtyřadvacetiletá Jocelyn Bellová. Coby benjamínka v partě dostala nejhroší práci: analýzu dat. To obnášelo denně prohrabávat desítky metrů záznamů a hledat v nich zaregistrované poruchy. Navíc, a to bylo zřejmě rozhodující, záznamy z vlastní vůle počátku zpracovávala nikoli počítačmo, nýbrž ručmo – aby prý co nejlíp pochopila, jak přístroj funguje a co všechno je schopen zachytit. Po nějakých dvou měsících – jaká trpělivost na horkokrevnou Irku! – si v zápisu všimla zvláštních hrbolků. Tvarem, to už za tu dobu poznala, pranic nepřipomínaly rušení pozemského původu, navíc se zjevovaly vždycky jen v té době, kdy radioteleskop sledoval oblast Mléčné dráhy (naší Galaxie) v souhvězdí Lištiček (*Vulpecula*).

K lepšímu časovému rozlišení byl použit rychlejší sběr dat. A přišel **28. listopad 1967**. Slečna Bellová to později (už jako paní Burnellová) popsala takto: „Jak záznam ubíhal pod registračními pery, uviděla jsem, že signál se skládá ze série impulsů, které k mému překvapení byly od sebe všechny stejně vzdálené. Děčila je jedna celá a jedna třetina sekundy...“

V únoru 1968 Hewishovci v *Nature* zveřejnili objev pulsarů. V roce 1974 za něj Hewish dostal Nobelovu cenu.

František Houdek

Jarní porada SFK se blíží a hned po ní vyhlášení Cen Akademie SFFH. Zamyslete se již dnes nad s tím spojenými nominacemi.

Marx významně pomrkává na Boha v Persepoli

Persepolis byl komiks, dokud z něj ve Francii pro všeobecnou popularitu neudělali film. Byl jsem na něj pochopitelně zvědavý, zejména po tom, co jej poslali zahajovat festival v Cannes a nyní jej za Francii posílají bojovat o Oscara. Co z toho mohli asi udělat, říkal jsem si. Má to vlastně dva díly...

Je to tak, komiks je dvoudílný, proto otázka, jak bude vypadat film, vyvstávala celkem automaticky. Film je složený z obou knih a je pochopitelně jiný než komiksy. Rozhodně není lepší než ony, ale rozhodně také není horší. V zásadě se dá říci, že se jedná o ideální případ, kdy film doplňuje komiks.

V čem je horší? V okamžicích, kdy se snaží odlehčit atmosféru z válečných a jiných hrůz, je ve filmu vždy povedený gag, který dokáže rozesmát celé kino. Komiks Satrapiové je přitom jemnější a rafinovanější – i když se dá s úspěchem namítat, že zvolená forma je pro film daleko nejlepší. Pro čtenáře komiksu zde ale vzniká disproporce, se kterou se bude muset popasovat.

V čem je lepší? Oproti komiksu, který popisuje věci podrobněji, ale místy rozvláčněji, zde v jasných konturách vyvstává role babičky v autorčině životě. Film dává na epizody s ní větší důraz než na ty ostatní, a tak dostává film právě díky její životní filosofii zřetelnou tvář. Je dokonce snadno představitelné, že právě o toto vytažení se snažila Satrapiová i v komiksu, ale tam se jí to ne zcela zdařilo. Přece jenom píše o svém životě a jen málokdy se stane, že by ten měl zřetel-



nou dějovou linku. I tak je s podivem, že tempo ztratí Persepole asi jen dvakrát či třikrát, aby jej pak zase nabrala a dál chrlila na diváky životní zvraty ze života Satrapiové.

Vyzdvihnout z filmu je třeba také skvělou hudbu, která je ušitá filmu na míru tak, že prakticky nelze mít výhrad, zejména použití klasických nástrojů je neortodoxní a ke komiksovému černobílému filmu se skvěle hodí.

Je pochopitelné, že ve filmu se neobjevilo všechno, co najdeme v komiksech, díky autorčině přímé spolupráci na filmu se však dají vynechávky snést. I tak je trochu škoda, že třeba Marx není ve společnosti Boha jasně identifikovatelný. Jeho významné pomrkávání však stojí za to. Podobných drobností naleznete více, ale nelze chtít, aby byl komiks převeden poličko po poličku jako u Sin City, když je dobře možné, že u Persepole by tento postup vůbec nefungoval.

Zajímavé bylo sledovat také publikum, které na Persepoli bylo v sále se mnou. Rozhodně se nejednalo o klasické návštěvníky multiplexu (ostatně já tam nebyl aspoň půl roku). Zdá se, že Persepole se dostala do povědomí, že se o ní ví (však se také dotiskovalo!!) a že se na ni lidé přicházejí podívat velmi cíleně. Zůstává pouze otázka, zda se na ni přijdou podívat i ti, kteří nečetli komiks. O tom, že by jim to prospělo, se nedá pochybovat.

Recenzi na první díl komiksu najdete v IK 1-2/2007 a druhý recenzuji v IK 6/2007.

Šumář

sumar.bloguje.cz

Metrénský incident poprvé na plátně kina

Po několikaletém čekání byl dokončen projekt prvního českého fanfilmu na motivy Star Treku „Metrénský incident“, který natočili a ve vlastní režii kompletně připravili členové Star Trek fan klubu CZ Kontinuum. Premiéra byla ohlášena na 24. listopad 2007 v pražském kině Atlas a už několik týdnů před vlastním představením byla zcela vyprodaná.

V den premiéry bylo předsálí kina skutečně plné. Místo pokladníka zaujal jeden z předsedů klubu CZ Kontinuum Samuel David Thorn, který vyměňoval předem vydané rezervační lístky za oficiální vstupenky v podobě hrací karty ze sběratelské karetní hry ze světa Star Treku. Návštěvníci rovněž obdrželi program k filmu s kompletními informacemi o natáčení, o hvězdné lodi USS Avatar i jednotlivých postavách a navíc plakátek s propagací nadcházejících akcí.

Premiéru zahájila režisérka filmu Anna Štefánková, která ještě před promítáním vyhlásila tombolu vstupenek, označených čísly. Cenami byly plakáty a fotografie, láhev Metrénského růžového ze sklepu guvernéra planety, hlavní cenou byla nová edice hracích karet s obrázky z filmu a citacemi (a k tomu ještě základní sada klasických karet), kterou vyhrála Hana Vitková.

Příběh filmu vypráví příběh posádky lodi USS Avatar, která se pod vedením kapitána Talisy Ren vydává zachránit vulkanickou profesorku T'Prill, unesenou obyvateli planety Metrán.

Když diplomacie selže, přichází ke slovu střet s metrénskými stíhači, maskovanými výsadek na povrch planety a samozřejmě i nezbytné přestřelky (jedna postava zemře dokonce ve filmu několikrát).

Metrénský incident byl na podmínky fanfilmu velmi kvalitně natočený a působil jako skutečná epizoda Star Treku (včetně délky). Tvůrci nešetřili nárazkami na Star Trek samotný i další známé seriály a filmy (nechci prozrazovat předem). Grafika byla na velmi dobré úrovni, autoři si dali s filmem hodně práce a kombinace kulis a green screenu (tj. natáčení na tzv. zeleném pozadí) se nepochybně vyplatila. Problémy se občas objevovaly jen se zvukem, kdy v některých scénách bylo poměrně obtížné rozumět dialogům na pozadí ostatních zvuků, ale jednalo se spíše o ojedinělé případy.

Film měl u diváků veliký úspěch, po skončení byli všichni herci za dlouhého potlesku vyvoláni na pódium. A pak se už účinkující i diváci vydali premiéru náležitě oslavit.

I další ohlasy na uvedení filmu byly pozitivní, takže již 14. prosince proběhla první repríza, a to rovněž v kině Atlas. Kdo se na premiéru nedostal a zná Star Trek trochu víc než jen „z rychlíku“, ať určitě přijde, rozhodně to stojí za to.

Podrobnější údaje najdete na: www.kontinuum.cz

Honza Pavlík

Vyšlo nové vydanie kníh **Jozefa Žarnaya – Tajomstvo dračej steny** a **Prekliata planéta** s pôvodnými ilustráciami. Za výhodnú cenu možno objednať tu:

<http://www.zarnayova.sk/jozefzarnay/objednavka/>

Trpaslicon 2008

Trpaslicon je festival britského humoru, sci-fi a fantasy, jenž se koná ve dnech **22. - 24. února 2008** v ZŠ Květnového vítězství 1554 v Praze 4, Chodov (z metra C Háje autobusem č. 154, 170 nebo 203 do zastávky „Brechtova“).

Název „Trpaslicon“ je odvozen od britského sitcomu Červený trpaslík (Red Dwarf), jemuž je věnován jeden ze tří hlavních souběžných bloků programu. Vedle poutavých přednášek a ukázek ze seriálu (nevýjímaje mnoho bonusů) se můžete také zúčastnit besedy s dabéry českého znění.

V bloku nazvaném Britcom se spolu pohroužíme do osvědčených, ale i do některých nových, v našich končinách neznámých britských sitcomů.

Linie přednášek a projekcí ze sféry Sci-fi a fantasy, zahrnující bohatý program nejen na téma **Zeměplochy Terryho Pratchetta** (hostem conu bude opět český překladatel Zeměplochy **Jan Kantůrek**), Adamsova Stopařova průvodce po Galaxii a Laurieho Dr. House, vás pohltí ve třetím bloku.

Po celou dobu probíhají v herně tradiční soutěže jako malý rybář, šípky na kozatou rosníčku či volejbal přes jégrovky s nafouknutým kondomem, jako vždy o zajímavé ceny s motivem Červeného trpaslíka.

Donesete-li si vlastní spacáky, můžete zde i přespat. Ke spaní bude k dispozici tělocvična. Chybět nebude ani bufet U Piráta Luigiho, kde si budete moci zakoupit jídlo i pití.

Pokud přijдете v kostýmu inspirovaném některým britským komediálním seriálem či **Pratchettovou Zeměplochou**, můžete se zúčastnit soutěže masek o trpasličí DVD, trička, kšiltovky, kuličky, šály, hrnečky a další podobné ceny. Jelikož je tématem tohoto ročníku „Mé lepší já“ (viz díl Červeného trpaslíka Démoni a Andělé), každý, kdo dorazí v prostěradlovém rouchu a sandálech, dostane dar na uvítanou.

Podrobnější informace naleznete na webových stránkách Trpasliconu. (<http://trpaslicon.cervenytrpaslik.cz>) Těšíme se na vaši účast.

Organizátoři Trpasliconu

Nakladatelství **Talpress** oznamuje, že od 6. 11. 2007 sídlí na nové adrese Řeznická 12, Praha 1, jen o pár ulic dál než původně.

V nových prostorách najdete ke koupi veškerou dostupnou knižní produkci Talpressu za zvýhodněné ceny. Pokračuje také objednávková služba zahraniční literatury, DVD, CD, triček, plakátů a čehokoliv dalšího na individuální přání.

Najdete zde také Cider Club, kde je možné zakoupit anglický cider a pivo, taktéž cider trička, sklenice apod.

Prodejna knih také funguje jako výdejna objednávek z eShopu.

Naváhejte a přijte nás navštívit!

Michaela Talašová
eShop manager

Vidoucí

Na Fénixconu 2007 proběhlo vyhlášení vítězů literární soutěže Vidoucí pro ročník 2007.

Konečné pořadí v odborné kategorii je:

1. Leoš Kyša za sci-fi s náboženskou tematikou **Poutník k Mohamedovi** (1294 bodů)
2. Jakub Mařík za mrazivou procházku nitrem oázy **Koboué** (917 bodů)
3. Jan Ježek za jemný a lidský příběh z postapokalyptického světa **Malá návštěva** (688 bodů)
4. Dana Rusková za povídku o výpravě do dračího hnízda **Černá saň** (674 bodů)
5. Roman Koňářik za slovanskou fantasy **Jeden z posledních** (562 bodů)

Veřejné hlasování se bohužel letos nezúčastnil dostatečný počet hlasujících, takže v této kategorii hlavní cena nebude udělena a nejuspěšnější povídka byla pouze symbolicky odměněna.

Ve veřejné porotě vyhrála:

Markéta Klobasová za fantasy povídku o putování záhrobím **Cesta na věčnost: Odlet vrány**

Další pořadí a informace najdete na stránkách pořádajícího klubu SFK Palantír.

NON FICTION

Zvířata mého života

„Práce se zvířaty, fotografování a cestování vyplnilo celý můj život. Byla to krásná doba, plná těžké práce, ale ani do budoucna nehodlám nic měnit.“

Vladislav T. Jiroušek

Dvojazyčná fotografická kniha (formátu 30x34 cm) na 288 stranách přináší průřez pětácti lety práce českého fotografa V. T. Jirouška. 217 fotografií představuje mnohdy unikátní druhy obojživelníků, plazů, ptáků a savců. Druhy jsou seřazené podle oblastí a zoologického systému.



Lenochod dvourstý

Autor fotografoval zvířata v přírodě, ale především v téměř 250 zoologických zahradách celého světa.

V závěru knihy jsou výřezy fotografií se stručným komentářem autora jak o zvířeti, tak i o fotografii samotné.

Autor: Vladislav T. Jiroušek, rok vydání: 2007, počet stran: 288, provedení: hard-back 300 x 340

<http://www.netopejr.cz/>

Knihkupectví **Netopejr**

Jungmannova 14, Praha 1